

СОЙЪР БЕНЕТ

ЛЮБОВ: НЕЦИВИЛИЗОВАН

Част 1 от „НЕЦИВИЛИЗОВАН“

Превод от английски: Ralna, 2016

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

МОЙРА

— Кенън — извиках нагоре по стълбите. — Трябва веднага да слезеш, за да ти обуя обувките. Ще закъснеем.

И определено нямах нужда от баща му да ми натяква, както го правех аз винаги, щом закъснееше.

— Кен... — каза Джейми, сочейки нагоре към стълбите. Със сините си очи и шоколадова коса, стърчаща във всички посоки върху осемнадесетмесечното й бебешко личице, тя бе миниатюрна версия на Зак. Е, Кенън също бе наследил очите и косата на Зак, но Джейми притежаваше онзи решителен поглед, който бе взет директно от ДНК-то на Зак.

— Кен — каза тя отново, опитвайки се да изрече името на батко си. Разликата им бе две години, но нямаше как да го обясня на Джейми. Тя мразеше да бъде разделена с Кенън и не разбираше, че големите момчета могат да се качват сами по стълбите, а малките бебета, които през повечето време се клатят наоколо като пияни маймуни, трябваше да стоят при мама.

— Ке-нън — изговорих бавно, заставайки пред нея. Усмихвайки й се окуражително, казах: — Можеш ли да кажеш Ке-нън?

Устничките й се извиха в сладка бебешка усмивка, показвайки няколко млечни зъба. Завъртайки палаво очички, тя каза:

— Бум!

Извъртях очи и се наведох, за да я целуна по челото.

— Ще убия баща ти, задето те научи на това.

Зак смяташе, че е много забавно да крещи „Бум!“ всеки път, щом Джейми се опиташе да изрече името на Кенън. Отне само четири повторения, преди тя да се научи да го прави.

Дам, трябваше да убие Зак заради това и щеше да го направи с радост, ако успееше да се добере до него поне за петнадесет минути, за да може с радост да му извие врата. По дяволите, той й липсваше. В

последно време всичко, което правеше, бе да работи, да работи, и... о, да, да работи. Всяка ден през седмицата прекарваше сутрините си с децата, осигурявайки ми един допълнителен блажен час сън, докато ги храни и облича, и след това прекарваха малко безценно „татково“ време, играейки в стаята за игра. Аз ставах, той пъхваше чаша с кафе в ръцете ми, целуваше ме бързо въпреки сутрешния ми дъх и изхвърчаше през вратата. Повечето вечери бях щастлива, ако съм будна, когато се пъхне в леглото при мен, и двамата бяхме така изтощени, че единствено се сгушвахме един в друг и той казваше тихо:

— Лека нощ, Мойра. Обичам те. — След което заспиваше.

Някак подозирах, че бракът и децата ще променят живота ни.

Разбира се, за по-добро.

Но също така знаех, благодарение на по-голямата ми и по-мъдра сестра, че в мига, в който се появят децата, те стават главен приоритет и съпрузите се променят. На първо място сега животът ни се въртеше около Кенън и Джейми. Второ, около магазина на Кенън, в който работеше Зак. Разбрах това, че иска да се докаже. Зак си пробиваше път в корпоративния свят и нямаше да миряса, докато не се докаже пред кръстника си, изпълнителния директор, Рандал Кенън. Не... той трябваше да стигне до върха и да докаже на всички, че е способен да се грижи за бизнеса.

Понякога... само понякога ми се искаше да избягам със Зак, може би обратно в дъждовните гори на Амазонка, където се бяхме срещнали за пръв път, и да заживеем в дивото. Искях си обратно своя див и нецивилизован мъж, който имаше очи само за мен. Сега бях щастлива, ако изтощените му очи останат отворени достатъчно дълго, че да ме погледне, преди да заспи.

Малките крачета, тропачи надолу по стълбите, ме върнаха в настоящето и Кенън връхлетя в стаята за игра, държейки обувките си в ръце.

— Скачай на дивана — наредих му аз и той бързо скочи върху меката мебел. Джейми се вкопчи в дивана, опитвайки се да се покатери до Кенън. Беше се научила да се катери, моето малко тарзанче, но все пак понякога имаше нужда от помощ. Хванах я за колана на дънките и леко я побутнах нагоре.

— Татко ще яде ли тази вечер с нас? — попита развълнувано Кенън и ме изпълни вина, задето се налагаше детето ни да ми задава

такъв въпрос.

Кога бяхме стигнали дотам, че бе истинско чудо Зак да вечеря заедно с цялото семейство?

— Разбира се — казах с усмивка, завързвайки връзките на обувките му с двоен възел.

И можех да го кажа със сигурност, защото Зак бе предложил... не, чакайте, Зак бе наредил да се срещнем в „Уортекс Бургер“, за да празнуваме. Вътрешно се усмихнах, когато си спомних как миналата вечер му казах, че съм получила работата.

Но не просто работа.

А работата!

Работата на всички работи!

Тази, която чаках от толкова време и вече умирах от нетърпение да се заловя с нея.

Когато в началото забременях с Кенън, със Зак все още живеехме в Еванстън, Илинойс, където преподавах антропология в Северозападния университет. Зак бе завършил бизнес администрация в Бизнес факултета на Еванстън. Тогава обсъждахме вероятността да напусна работа, за да остана у дома с Кенън, но така и не го бяхме решили твърдо. Беше по-скоро мечта, която нямаше как да се осъществи, докато живеехме от една заплата.

За щастие, обучението на Зак бе платено от Рандал, но все пак имавме нужда от пари, и тъй като Зак се бе съгласил Рандал да му помогне с пари за обучението, не искаше да вземе нито цент повече за каквото и да е било. Подозирам, че според Зак, когато започнеш да работи на пълен работен ден в някой от магазините на Кенън, той смяташе да изплати всеки долар, който Рандал бе вложил в обучението му. Това бе причината, поради която двамата със съпруга ми се виждахме толкова рядко, тъй като той работеше адски много, за да накара Рандал да се гордее с него и да подсигури, че няма да съжалява за всичко, което бе направил за Зак. Не че Рандал някога би съжалил.

Нещата най-после се подредиха, след като Зак взе дипломата си и се преместихме в Атланта, за да може да работи на пълен работен ден като дясната ръка на Рандал в седалището на фирмата. Можехме да си позволим не само наистина хубава къща с приятен квартал, но и лукса да не работя, за да мога да се грижа за децата ни.

Не че да бъда домакиня бе целта на живота ми, но за един кратък момент бе това, което искахме и двамата. Исках да прекарвам колкото се може повече време с мъничетата си, преди да тръгнат на училище, а Зак бе напълно съгласен с това. Мисля, че това си пасваше с онази примитивна част, която го обвързваше с племето Караикан в джунглите на Амазонка, където мъжът отиваше да ловува, а жената оставаше у дома, за да отглежда децата и да готви.

Изсумтях, тъй като макар Зак да бе станал наистина модерен мъж и да бе развил едно доста прогресивно мислене, дълбоко в себе си все още бе заровено нещо примитивно. Мисля си, че ако можеше да намери малко енергия, за да правим секс по-често, щеше да ме държи бременна непрестанно.

Но истината бе, че макар да обичах децата си повече от всичко в този живот, започвах да ставам раздразнителна. Готова съм да се върна на работа и не мисля, че бих могла да издържа още две години и половина, докато Джейми тръгне на градина.

Затова със Зак си поговорихме и той предложи да намеря някоя почасова работа, която да ми позволи едновременно да задоволя нуждата си да бъда с децата ни, но и да отделям няколко часа на ден, за да натоваря мозъка си с мисли за нещо различно.

И точно това ми бе предложено вчера.

Работата!

Беше проект за Синпас, водеща културно-изследователска организация, която събираше заедно и ръководеше антропологични изследователски експедиции. Това беше *работата*, защото можех да работя от къщи, въпреки че седалището на организацията бе в Ървайн, Калифорния. Макар това да бе далече от истинската ми любов, преподаването, тя бе идеалната за мен, тъй като имах страхотни организационни умения. Всичко, което трябваше да направя, бе да помогна в конструирането на проект, използвайки различни методологии, набирането на персонала и след това менажирането на проекта, докато стоя зад компютъра си. Фасулска работа!

Когато Зак се шмугна тихо в спалнята ни миналата нощ, аз бях седнала в леглото, почти подскачайки от енергията, която пламтеше в мен. Без дори да кажа дума, той ми се усмихна и каза:

— Получила си работата.

— Да — изписах аз и, заставайки на колене, заподскачах като ученичка върху матрака.

Зак задържа поглед към очите ми само няколко секунди, преди да погледне надолу към гърдите ми, които точно сега подскачаха заедно с мен под светлосинята копринена нощница, която бях облякла точно по тази причина. Макар да наближавах тридесет и седем, гравитацията бе решила поне за момента да остави на мира гърдите ми, а Зак определено беше цицоман. И макар преди малко на лицето му да се четеше изтощение, то на мига се замени с желание. Той пусна куфарчето си на пода и насочи ръце към вратовръзката си.

Виждала съм Зак както облечен и съблечен по различни начини, от напълно гол, покрит с мръсотия и пот в Амазонка, до изтупан в скъп костюм на „Хюго Бос“ и трябва да ви кажа... нито веднъж облеклото му не ме е изваждало от релси така, както го правеше погледът му, щом пленеше моя.

Очите му ми обещаваха неща, които само той можеше да ми даде. Караха ме винаги да помня каква щастливка съм да имам този мъж до себе си. И точно очите му ме задържаха в плен миналата нощ, докато той се приближаваше към мен.

Зак се качи на леглото, бутна ме назад върху матрака и грубо разтвори краката ми. Навеждайки се към мен, той промърмори:

— Адски се гордея с теб, скъпа. — И: — Господи, по дяволите, как ми липсва вкуса ти. — Както и: — Обичам те толкова много, Мойра. — И накрая: — Нека отпразнуваме това в „Уортекс“ утре вечер.

Беше перфектната нощ, и след като съпругът ми ме накара да свърша два пъти, той ме завъртя по корем, вирна дупето ми във въздуха и, държейки ме за тила с буза, притисната към възглавницата, ме чука диво.

Точно това в Зак ми липсва най-много в нощите, когато е прекалено уморен, за да направи друго, освен да ме прегърне силно. Моят примитивен, контролиращ, доминантен мъж, който фокусира цялата си енергия, за да ми достави удоволствие, да защитава семейството си и да ни прави щастливи.

— Добре — казах, отпусайки ръце на крачетата на Кенън. — Обухме обувките, Джейми е облечена и сме готови за купон. Нека хапнем няколко бургера.

— Чичо Рандал ще дойде ли? — попита Кенън.

— Не би го пропуснал за нищо на света — отвърнах му и това бе самата истина.

Рандал бе далеч от Зак осемнадесет години, докато той бе изгубен в Амазонка, след като родителите му мисионери, Джейкъб и Кристен Ийстън, бяха починали. Докато Зак бе отглеждан от племето, при което бяха живели родителите му, Рандал бе скърбял за загубата на приятелите си и детето им.

Но никога не се бе отказал и най-после бе открил Зак.

И ме бе изпратил в Амазонка, за да го доведе у дома.

И ето ни сега, почти осем години и половина по-късно, аз все още съм лудо влюбена в съпруга си, бащата на децата ми. Имам почти перфектен живот и единственото, което щеше да го направи напълно перфектен, бе Зак да не работи толкова много, но знам, че го прави, за да върне дълга си. И няма да бъде така завинаги.

Да се надяваме.

Смъквайки Джейми от дивана, аз се насочих към кухнята, а Кенън влачеше крачетата след мен. Извадих телефона от джоба си и го метнах в чантата си, преди да я взема и да се насочим към пералното помещение, което бе свързано с гаража.

Точно когато посегнах към вратата, телефонът ми иззвъня и трябваше да пусна Джейми на пода, сумтейки раздразнително, докато започнах да ровя в чантата си. Задъхано вдигнах телефона.

— Ало.

— Госпожо Ийстън? — чух дрезгав глас от другия край на линията.

Въздъхнах раздразнено, защото знаех какво предстои.

— Да... здравей, Лила — казах, опитвайки се да прикрия разочарованието си. — Как си?

— Много съжалявам, но г-н Ийстън ме помоли да ви се обадя и да ви кажа, че срещата му се проточи повече от обичайното, и че ще закъснее.

— А г-н Кенън? — попитах, макар много добре да знаех отговора и на това.

— Той ще дойде навреме. Всъщност вече потегли с шофьора си — каза Лила и намерих за странен факта, че гласът ѝ бе много побезцеремонен и делови, докато говореше за Рандал, отколкото щом

ставаше въпрос за Зак. Може би това бе така, защото тя бе личният асистент на Зак, и жената, с която говорех по-често през деня, отколкото говорех със собствения си съпруг.

— Кажи ми направо — казах раздразнено, като отворих вратата на гаража, и хванах ръчичката на Джейми да ѝ помогна да слезе по стълбите. — Ще успее ли да дойде?

Лила замълча за миг и знаех, че се чуди какъв е най-добрия начин да съобщи новината на съпругата, без да я разгневи. Почти очаквах да се опита да се справи с мен по същия деликатен начин, както го правеше обикновено, но вместо това гласът ѝ бе някак сдържан.

— Изникна спешен случай, налага му се да изгаси доста голям пожар...

— Ще успее ли да дойде? — прекъснах я аз, а гласът ми бе твърд и нетърпящ простотии.

— Вероятно не — меко заяви тя.

Въздъгнах раздразнено и, пускайки ръчичката на Джейми, прокарах пръсти през косата ѝ.

— Така си и мислех — промърморих, а гърдите ми се свиха разочаровано.

— Зак имаше ужасно тежък ден днес — каза защитнически Лила. — Знаете, че нямаше да закъснее, ако срещата не е много важна.

Хмм. Това беше интересно. Когато говореше с мен, никога не се обръщаше към него с малкото му име... не че бе неуместно, защото, честно казано, се чувствах странно, когато ме наричаше госпожо Ийстън. Караше ме да се чувствам стара и предпочитах да ми казват просто Мойра, бях напълно съгласна с малките имена. Но никога преди пред мен не го бе наричала Зак и никога не го защитаваше пред мен, когато му се наложеше да работи до късно. Мисля, че лоялността на госпожица Лила Хендрик сега бе поставена на изпитание, между шефа си и жена му, с която прекалено често ѝ се налагаше да се „справя“, тъй като Зак предпочиташе да си спестява гнева ми.

Низ от емоции се изсипаха в мен наведнъж, но водеща бе тъгата, че „семеината“ вечер очевидно нямаше да се проведе. Знам, че в мен говореше самосъжалението и гнева, когато казах.

— Лила... обади се на г-н Кенън и му кажи, че няма да успеем да отидем на вечерята. Моля те, поднеси му извиненията ми. Ще идва на

вечеря в събота, затова ще се видим тогава.

— Да кажа ли и на Зак? — попита тя.

Замисляйки се за миг, се фокусирах върху това как за миг от щастливо въннение преминах към съкрушителна загуба. Замислих се колкото много пъти се бе случвало това през последните няколко години, след като се преместихме тук, и беше очевидно, че с всеки изминал ден ставаше все по-трудно за преглъщане.

Само този път позволих на емоциите и гнева си да проличат.

— Кажете на г-н Ийстън — заявих, натъртвайки на името, — че очевидно има по-важни задачи от това да присъства на празника, който организира за съпругата си, затова ще се видим, когато се прибере у дома.

Не изчаках отговора ѝ. Вместо това затворих телефона и го хвърлих обратно в чантата си. Вдигайки Джейми на ръце, се насочих към колата.

— Хайде, деца... нека отидем да хапнем бургери.

Майната му на Зак и на нуждата му да работи. Щях да изляза с двете ми най-любими същества на този свят, които изглежда обичаха да бъдат с мен. Щяхме да отпразнуваме новата ми работа. Щях да гледам как Джейми хруска изтънчено пържените си картофи, докато Кенън се нахвърля като вълк върху храната си. Щяхме да говорим за незначителни неща и поне за миг щях да се опитам да не се чувствам като самотна майка през цялото време.

ГЛАВА ВТОРА

ЗАК

Затворих вратата на стаята на Джейми, след като единственото нещо, което можех да направя, бе да хвърля бърз поглед към малкото ми ангелче. Тя приличаше толкова много на мен, особено когато спеше. Винаги нащрек, будейки се и от най-малкото нещо, което прошумолеше около нея. Точно затова, когато се прибрах късно тази нощ, не опитах да погала косата ѝ или да я целуна по главичката. Тя щеше да се събуди на мига и нямаше да иска да заспи, докато не си поиграе с татко си. И макар това да не бе нещо, от което бягах, малките бебета имаха нужда от сън, затова я оставих да спи.

При Кенън нещата не стояха така. Преди малко бях излязъл от стаята му, където седях на ръба на леглото му, сложил ръка на гърдите му, за да усещам как се надигат и спускат, докато диша. След това го завих, и тъй като спеше ужасно дълбоко, дори подпъхнах одеялото под брадичката му. Дори когато ударих коляното си в леглото му, карайки го да се разклати, той не помръдна.

Кое то беше добре, защото, без да го искам, изругах.

— Мамка му — изръмжах.

Знаех, че се бавех умишлено, приближавайки стаята си. Очаквах Мойра да е будна и да ме чака, разярена. Кое то щеше да е добре, защото и аз бях разярен, и макар да мразех да се карам със съпругата си, имам чувството, че това назряваше от доста време, затова може би бе наложително.

Не това очаквах за завършек на вечерта, когато Лила почука на вратата на офиса ми и ми каза, че Мойра се е обадила да каже, че няма да ходим на вечеря.

— Отказала е вечерята? — попитах удивен, докато се опитвах да осмисля думите на Лила, която стоеше на прага на офиса ми. Опитвах се да събера портфолиото, което да представя на потенциалните инвеститори. Беше адски спешно, тъй като един от финансовите ни

специалисти бе уловил огромна грешка, а проектът трябваше да се представи на другия ден пред борда. Трябваше да огледам промените и да дам одобрението си. Рандал ме назначи като вицепрезидент на оперативния отдел, но това бе само една от спирките, през които щях да премина, преди да науча всичко за управлението на „Кенън“ от кръстника ми. Рандал искаше да пробвам колкото се може повече позиции, защото смяташе, че ще съм по-добър в работата, ако вникна детайлно във всеки неин аспект.

Лиля кимна и добави:

— Каза да се свържа с г-н Кенън и да го уведомя за това.

Е, мамка му! Това, че щеше да закъснее малко, не значеше, че трябва да отлага вечерята с Рандал. Тя го обичаше толкова, колкото го обичах и аз, а децата бяха напълно очаровани от „чичо“ Рандал. За бога, бяха кръстили Кенън на него, а Рандал постоянно се оплакваше, че не прекарва достатъчно време с децата. На Мойра нямаше да ѝ стане нищо, ако бе отишла.

— Каза ли защо я отлага? — попитах Лили колебливо, макар да знаех отговора. Просто може би исках да чуя какво би казала пред секретарката ми.

Лили погледна надолу към килима, стиснала ръце пред себе си. Когато погледна отново към мен, в погледа ѝ се четеше критика. В началото помислих, че е насочена към мен, но след това осъзнах, че не е, базирайки се на ледения ѝ тон.

— Тя смята, че държиш повече на работата си, отколкото на семейството. Зак, опитах се да я уверя, че случаят е спешен.

Облегнах се назад на стола си и потърках раздразнено челото си. Защо, по дяволите, Мойра би помислила подобно нещо? Говорили сме за това отново и отново... за нуждата ми да си скъсвам задника от работа в „Кенън“. Тя ме подкрепяше, и какво, закъснях за вечеря веднъж... добре, няколко пъти... мамка му... много пъти, и все пак... тя знаеше, че не е умишлено. Беше за доброто на цялото семейство.

И все пак в мен се надигна лека вина, която ме изгаряше. Можех лесно да се върна и да прегледам проекта след вечеря. Можех да отложам това за малко, но бях прекалено съсредоточен да изгледам всичко и сметнах, че Мойра ще ме разбере.

Изправяйки се рязко, грабнах проекта и го пъхнах в куфарчето си.

— Обади се отново на Рандал, кажи му, че вечерята ще се състои. Ще довърша това по-късно тази вечер.

— Но... — каза тихо Лила. — Позволих си да ти поръчам вечеря. Скоро ще пристигне.

— Съжалявам — казах, без наистина да изпитвам съжаление, и извадих телефона от джоба си, набирайки номера на Мойра. — Наистина трябва да отида на тази вечеря.

Телефонът звънеше, докато вървах към вратата. Когато се включи гласовата поща, затворих и набрах отново. С Мойра си имахме система. И двамата бяхме доста заети и невинаги можехме да вдигнем телефона на мига. Ако беше наистина важно, просто набирахме отново. Второто обаждане значеше, че е нещо важно, и винаги правехме всичко възможно да отговорим.

Лила се появи на прага, когато гласовата поща на Мойра се включи за втори път. Затворих и набрах отново, слагайки телефона до ухото си. Стрелнах с поглед Лила, но тя гледаше настрана, опитвайки се да ми даде уединение. Гласовата поща на Мойра се включи трети път и вече знаех, че тя ме игнорира умишлено.

Затворих разочарован телефона и го пхнах в джоба на бялата си риза, докато вътрешно кипях от гняв. Опитвах се да оправя нещата, а тя ме игнорираше. Моята красива, брилянтна, но твърдоглава съпруга ме игнорираше.

Старият Зак щеше да се върне у дома, да измъкне задника ѝ от леглото и да я напляска, преди да я изчука толкова силно, че да забрави неподчинението си. Но изведнъж почувствах, че това е повече, отколкото имам сили в момента. Върнах се обратно на бюрото си, хвърляйки сакото си на единия стол.

— Уведоми ме, когато пристигне храната — казах на Лила.

— Разбира се — отвърна тя. — Ще остана тук, докато свършиш, в случай че имаш нужда от още нещо.

— Благодаря — промърморих, отпускаяки се на мястото си и си помислих с лека надежда, да ми отнеме часове да приключа с това, за да мога да избегна неминуемия скандал, който ме очакваше, щом се прибера у дома.

Оказа се, че не ми отне почти никакво време да разгледам новите предложения. Грешката бе отстранена бързо и новите фигури ми бяха достатъчно познати. Имах една малка поправка в графика, която

мислех, че ще изглежда по-добре, но като цяло приключих преди дори да довърша вечерята си. Разбира се, поканих Лила да ми прави компания. Тя седеше на стола срещу мен, докато се хранехме с тайландска храна и преглеждахме графика ми за следващия ден. Това, разбира се, доведе до дискусия за подготовката за срещите на следващия ден и обсъдихме няколко рапорта, които щяхме да презентираме. Преди да се осъзная, бе станало почти десет часа вечерта и се почувствах невероятно виновен, задето бях задържал Лила до толкова късно.

— По дяволите — казах, поглеждайки часовника си. — Не мога да повярвам колко е късно. Много съжалявам, Лила.

— Не се тревожи — каза тя с широка усмивка. Протегна се, извивайки гръб, което накара гърдите ѝ да се очертаят срещу бялата ѝ копринена блуза. За пръв път забелязах, че Лила е доста сексапилна жена.

Не съм сигурен, че винаги е била така. Имам предвид, да... тя бе хубава със златистите си очи и кафявата си коса. Когато я наех преди почти десет месеца, тя не се обличаше така, а с тъмни костюми и ризи, закопчани до горе. Обикновено косата ѝ бе на стегнат кок, а очилата огромни. Отново, красива жена... но суровите бизнес костюми прикриваха това, а тя бе образована и работеше здраво, имаше страхотни препоръки. Когато я наех, не ми дремеше как изглежда, но сега, докато седеше там, започнах да се чудя какво се бе променило.

Беше започнала да се облича по-сексапилно.

Да носи косата си пусната.

Бе махнала очилата.

Наричаше ме Зак.

Стоеше тук до късно заедно с мен.

Беше започнала да се държи свойски и да се обажда на жена ми, за да отлага вечерите ни повече от веднъж.

Мамка му... да не би...

Не... няма начин. Дори нямаше да се замислям над това.

Изправих се, взех куфарчето си и казах на Лила с най-професионалния си глас:

— Госпожице Хендрик... гледайте да впишете извънредните часове. Вече няколко пъти оставате до късно.

Тя изглеждаше наранена и дори се опита да спори.

— Но, Зак... това не е нужно...

— Напротив, настоявам — казах и се изнесох оттам колкото се може по-бързо.

Сега, застанал пред врата на спалнята си, където споделях брачното си легло с Мойра, неочаквано се почувствах изтощен. Имах неприятното чувство, че тази вечер Лила ме сваляше или се опитваше да ме накара да я забележа, и това обикновено бе нещо, което бих обсъдил с Мойра, за да намерим заедно решение. Но, имайки предвид начина, по който се бяхме отдалечили през последните няколко месеца, знаех, без съмнение, че не мога да ѝ споделя за това с Лила, тъй като вече ми бе адски ядосана.

Изправих рамене, поех си дълбоко дъх и завъртях бавно бравата. Отваряйки вратата, напълно очаквах Мойра да ми се нахвърли, но вместо това я заварих заспала. Беше облечена с една от тениските ми, каквото обикновено носеше за спане, а лицето ѝ изглеждаше спокойно и отпуснато. Дори бе оставила едната нощна лампа светната, и макар обикновено това да ме стопляше, днес ме накара да се чувствам като боклук, задето се промъквам у дома в десет и половина вечерта.

Оставяйки куфарчето си на стола до вратата, аз се насочих тихо по килима към гардероба. Съблякох се бързо, оставайки само по боксерки, и си измих зъбите. Когато се пъгнах в леглото, се обърнах на една страна и просто гледах как Мойра спи.

Без значение колко грозни бяха нещата помежду ни в момента, без значение колко ядосани може да сме един на друг, никога не спирах да се удивявам колко изпълнено бе сърцето ми с любов само докато стоях и я гледах. Не мисля, че това, което изпитвахме един към друг, беше нормално, поне от това, което бях виждал при другите двойки. Това между мен и Мойра бе невероятно дълбоко и силно. Бе оцеляло, въпреки че в началото бях напълно неопитовен див мъж с изключително ограничен поглед към света. Оцеля, когато я напуснах... изоставяйки я по напълно грешни причини... но тя никога не се отказа от мен, прекоси половината свят и преброди джунглата на Амазония, търсейки ме.

В замяна на това обърнах гръб на всичко, което някога съм познавал, и което ме е карало да се чувствам удобно, защото се нуждаех от Мойра. Направих крачка напред, ставайки част от модерния свят, защото бях влюбен в модерна жена. Истината бе, че не

можех да живея без нея, и знаех без никакво съмнение, че заедно ще се справим с този проблем.

Замислих се дали да не я събудя.

Да говорим?

Да спорим?

Да се чукаме?

Да... чукаме. Това правим най-добре, или по-скоро това е второто най-добро нещо, което правим, първото е да създаваме най-красивите деца в целия свят, но и това включва чукане.

Сложих ръка на гърдите ѝ, наслаждавайки се на нежната кожа в основата на шията ѝ. Плъзнах ръка надолу и нежно обгърнах едната ѝ гърда, поглеждайки покрития с памучен плат корем. Насочих се надолу, мушнах ръка под ръба на тениската ѝ и погалих бедрото ѝ, докато не достигнах до ръба на бикините ѝ.

Тя сбърчи вежди и разтвори устни, а аз започнах да ставам твърд само при мисълта да я претърколя по корем и да я накарам да ми се подчини.

Но тя не го направи.

Посегна към мен и избута ръцете ми, отворила само леко прекрасните си очи.

— Не тази вечер — промърмори тя, обръщайки ми гръб. Вдигна ръце към гърдите си и се сви на топка... заемайки почти защитна поза. Срещу мен? Срещу интимността с мен?

Какво ставаше, по дяволите?

Тъмно чувство на страх се надигна в мен и се зачудих къде бе изчезнала жена ми. Мойра никога не се бе отдръпвала така от мен. Разбира се, макар и много рядко, е имало случаи, в които не е в настроение за секс, но никога не се е безпокояла да ми го каже. Никога не съм възразявал срещу това, тъй като без значение, че „не е в настроение“, това никога не бе последвано от пълното ѝ отдръпване от мен. Тя винаги обвиваше тялото си около моето, обгръщаше с ръце кръста ми и ме стисваше силно, заравяйки лице в шията ми. Шепнеше неразбираеми сладки думички и се унасяше... заспивайки в обятията ми.

Ние винаги, винаги споделяхме интимността помежду си. Без значение дали съм потънал до самата си основа в нея, или просто я

прегръщам, докато заспи, с Мойра винаги се чувствахме най-добре, когато се докосвахме.

Когато се държахме един за друг.

Заедно.

Като залепени.

Мамка му. Това беше първият път, в който ми обръща гръб, и не съм напълно сигурен как да се справя с това. За пръв път чувствах дисбаланс в брака ни, що се отнасяше до съпругата ми, и не бях напълно сигурен как да поправа това. Ние винаги говорехме.

Винаги.

И все пак, сега... всичко, за което можех да мисля, бе точно колко дебела бе станала невидимата стена помежду ни в мига, в който тя ми обърна гръб, отказвайки да ми даде вниманието си.

ГЛАВА ТРЕТА

МОЙРА

В мига, в който се свих настрани, обръщайки гръб на Зак, поех дълбоко дъх и зачаках да видя какво ще направи. Тази нощ бе обречена от самото начало, знаех, че ще се скараме. Колкото по-дълго лежах в леглото, гледайки часовника, докато времето минаваше, толкова повече осъзнавах, че кавгата ни вероятно няма да се случи.

Мамка му, бе десет и половина вечерта и той чак сега се прибираще у дома. Мислех си, че каквото и да бе това, което го бе накарало да работи до късно и да закъснее за вечерята, не можеше да го държи зает до това време на нощта, което значеше, че той умишлено избягваше прибирането у дома, както аз по-рано избягвах да му вдигна телефона.

Не бях изненадана, че ми се обади скоро след като казах на Лила какво да му предаде. Знаех, че ако тя му предаде думите ми дословно, той ще ми се обади, за да ме убеди да отида на вечерята. Щеше да използва целия си чар, който бе култивирал, откакто стана част от модерния свят, и щеше да проработи.

Проклет да е.

В десет часа гневът ми се бе изпарил и се почувствах изтощена. Реших да заспя, смятайки, че може да се скараме и на сутринта. Вече се бях унесла, когато го чух да се прибира. Чух го как се съблича, чух водата да тече в банята и почувствах накланянето на матрака, когато се качи в леглото.

Както и ръцете му на гърдите ми, плъзгайки се под тениската ми и посягайки към бикините ми.

Ако имаше един начин на този свят, с който Зак упражняваше пълен контрол над мен, това бяха сексуалните му умения. Мъжът трябваше само да повдигне сексапилната си вежда към мен и пламвах от нужда. Спомням си веднъж, преди няколко години, Кенън бе на шест месеца, Зак бе прекарал деня на игрището за голф, изненадващо

хоби, което имаше, откакто учеше в колежа. Все още ме объркваше, че Зак играе точно тази така цивилизована игра, но точно в този ден не бях никак доволна. Имах кисело бебе, все още имаш излишна плът около корема, от която не бях успяла да се отърва след раждането, и всичко, което бях поискала от него, бе да купи памперси, след като се върне от голф игрището.

Очевидно, или поне така казваше Зак, бе изпил няколко бири с дружките си от голф клуба и просто се бе изплъзнало от ума му.

В този ден... Зак бе научил от първа ръка какви са последиците от това да бъде женен за ирландка с червена коса. Впуснах се в тирада, която би засрамила и най-големия кавгаджия, изливайки върху него раздражението и гнева си от всяка несправедливост, която някога се е изсипвала върху мен. Накресях му се хубаво, без да ми пука, че тъкмо бях приспала Кенън, затова беше добре, че детето винаги спеше адски дълбоко.

Зак просто ме остави да си излея всичко, чакайки търпеливо, а погледът му бе разбиращ заради тревогата ми нова майка. Това ме разяри още повече, затова взех една книга и го замерих. След като избегна с лекота снаряда ми, се озова до мен с три големи крачки.

Преди да успея да отворя уста, за да изрека още една дума, преди дори да успея да мигна, той ме събори на дивана, разкъсвайки панталона и бикините ми. Когато отново опитах да говоря, той ме завъртя по корем и ме напляска, преди да ме завърти отново по гръб. Това се бе превърнало в патентовано-Зак-Ийстън-движение, след което ме подлуди с пръсти и език, дори си бе поставил за цел да ми се извини, правейки изживяването най-страхотното, което съм изпитвала.

И самодоволното копеле го знаеше.

Ето защо сега лежах със затворени очи и колене, притиснати към гърдите ми, чакайки да видя какво ще направи. Искях да видя дали ще получа бъдещия изпълнителен директор Зак, или ще получа своя нецивилизован мъж, който ме взимаше където и когато пожелаеше. Повярвайте ми, никога повече няма да мога да погледна преддверието на църква по същия начин, и още от време на време чакам Господ да ни покоси заради онзи път, в който бяхме мърсували в божия дом.

Усещайки раздвижването на матрака, бавно отпуснах дъха си. Надявах се да прозвучи естествено, и че Зак няма да осъзнае, че се преструвам на дълбоко заспала. Надявах се да не го осъзнае, защото

иначе щеше да се досети, че се чудя дали ще направи друг ход, и че едновременно се боях и копнеех да го направи.

Той знаеше, че не мога да му кажа „не“, затова нека ви кажа за това, което мислех по-рано... Не съм едновременно изплашена и копнееща по равно. По-скоро четиридесет процента изплашена и шейсет копнееща. Не, ами... по-скоро тридесет изплашена и седемдесет копнееща. О, по дяволите, истината е, че никога не съм се бояла от докосването му, нито преди, нито сега.

Нямаше ли да побърза и просто да ми го даде?

Матракът потръпна отново. Бях готова да издам лека въздишка, за да му покажа, че не съм заспала дълбоко, когато го чух да изрича:

— По дяволите всичко това.

Това бе единственото предупреждение, което получих, пред ръката на Зак да се обвие около кръста ми и той да ме измъкне от леглото. Изписах стреснато, обмисляйки дали да пробвам да се боря, но тогава той ме завъртя към себе си и устата му се нахвърли върху моята, а краката ми се обвиха автоматично около бедрата му.

Целуна ме дълбоко и влажно, довършвайки ме, като впи зъби в долната ми устна, докато ръмжеше тихо. Засмука я и после я пусна, докато вървеше, носейки ме през стаята. Можех да усетя как става потвърд, а перфектният му невероятен член някак естествено потърси плътта между бедрата ми, копнееща да почувствам съпруга си дълбоко в себе си.

Нямах никаква идея какво смята да прави с мен и не ме бе грижа. Знаех, че ще бъде страхотно, и реших да се освободя от целия гняв и раздразнение, за да може да се насладим на този миг заедно. Това невероятно усещане помежду ни, което никога не спираше да блъбука помежду ни, когато успеехме да намерим време да му се отдадем.

Зак просто ме отнесе до другия край на стаята, притискайки тялото ми към стената, докато ръката му сграбчи косата ми на тила ми. Той ме погледна твърдо, показвайки ми неудоволствието си, че му бях обърнала гръб в леглото ни.

Опитах да му отвърна със същото, но се провалих най-позорно. Без значение колкото силно се опитвах, не можех да спра ъгълчетата на устните ми да се повдигнат нагоре. Той поклати глава и простена:

— Малка лъжла.

Сега вече наистина се усмихнах, широко и сияйно, защото знаех, че вероятно съм само на крачка от това да бъда чукана, докато изпадна в кома, но Зак ме изненада, като отпусна хватката си около кръста ми и тялото ми се плъзна надолу. Щом краката ми докоснаха килима, пръстите му се свиха в косата ми и той ме натисна надолу.

Повече от доброволно коленете ми се подвиха под мен. Колко пъти, откакто се познавахме, ме бе свалял на колене, и колко пъти бикините ми бяха подгизвали само от знанието колко силно го възбужда това?

Изражението му все още бе буреносно и може би подцених колко много го бях разярила, обръщайки му гръб по-рано, но нямаше проблем. Щях да му се реванширам.

Зак направи крачка назад и аз се спуснах по-надолу, докато коленете ми се притиснаха към мекия вълнен килим, а със свободната си ръка той смъкна боксерките си надолу. Членът му бе така твърд. Стърчеше напред... тъмен и пълен, покрит с дебели вени, които устните ми са проследявали безброй пъти пред годините.

Моят съпруг и аз... познавахме се толкова добре, че почти нямаше нужда да говорим, когато бяхме заедно. Той просто погледна надолу към мен, стисна члена си в ръка и го насочи към устата ми. Разтворих устни автоматично и, поглеждайки нагоре към него с извинение и лека палавост в погледа си, го поех дълбоко в устата си.

Зак простена... отметна глава назад и затвори очи. Той ми позволи да се движа срещу него, все още стискайки косата ми с ръка. Държах очите си насочени нагоре към него и се наслаждавах на удоволствието, изписано на лицето му... обожавайки колкото много той обича да му правя това.

Потръпнах, когато Зак отвори бавно очи и насочи погледа си надолу към мен. Погледът му бе измъчен, когато прошепна:

— Моля те, никога повече не ми обръщай гръб по този начин.

Отдръпнах се назад, позволявайки на члена му да се изплъзне от устните ми.

— Зак... скъпи...

Той се отпусна на колене, обгърна лицето ми с ръце и се наведе към мен само на милиметри, поглеждайки ме в очите.

— Мога да понеса много неща, Мойра, но антипатията ти не е едно от тях.

Сърцето ми се сви болезнено и побързах да го уверя.

— Няма.

— Винаги трябва да говорим, когато има проблем, нали? — попита той настоятелно.

— Да... добре.

— Нормално е да бъдем ядосани един на друг.

— Да, определено.

— Но никога не ми обръщай гръб — настоя той. — Без значение колко си ми ядосана, моля те, никога не се затваряй за мен.

Не се сдържах... хвърлих се към него, обвих ръце около него и зарових лице в шията му, искайки да му покажа колко много съжалявам.

— Няма, скъпи. Бях наистина бясна, но знаех, че ще прогониш всичко от мен с докосването си, и се радвам, че го направи. Винаги ще желая докосването ти, без значение какво.

— Добре — каза Зак и се отдръпна от мен, за да може да ме погледне. Очите му бяха топли и облекчени, а след миг станаха дори още по-топли. — Достатъчно говорене засега.

— Това значи ли, че имаме друго за правене? — попитах, накланяйки глава с похотлива усмивка.

— Твърд съм като скала за теб. Може да говорим повече, след като се погрижим за това.

— Искаш ли да те довърша с уста? — попитах свенливо, обвивайки ръце около ерекцията му.

Ръката на Зак покри моята и обви пръсти около моите, докато стисках члена му. Той ме накара да раздвижа ръка нагоре-надолу няколко пъти, но след това ме изненада, като поклати глава и се отдръпна. Изправи се и ме издърпа със себе си.

— Не, мисля тази нощ да чукам жена си бавно и нежно. Мисля, че се нарича правене на любов, нали?

— Оххх, моят романтик — казах, пърхайки с мигли към него.

Той изгрухтя и ме вдигна на ръце. С три крачки се озова до леглото и ме положи на матрака. Тялото му покри моето и той ме целуна дълбоко... и сладко. Когато се отдръпна, потърка нос в моя и прошепна:

— Наистина съжалявам за тази вечер.

— Аз също — прошепнах му.

Тогава съпругът ми продължи да прави любов с мен... много бавно и нежно.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ЗАК

Беше изумително как наистина феноменалният секс от миналата нощ промени всичко из основи и за това свидетелстваше невероятната химия, която съществуваше между мен и Мойра. Удивително химическо привличане, което ме будеше сутрин преди децата, с член, твърд като стомана, карайки ме на мига да посегна и да пхна ръка между бедрата на съпругата ми.

Мамка му, бе минало толкова много време, откакто последно я събудих по този начин. Когато за пръв път влязох в този модерен свят преди осем години и половина, нямах никаква идея какво представлява истинският секс. В племето ми доминираше мъжът. Когато му се прииска да чука, той смъква жената на колене в пръста, обикновено пред очите на всички в племето, и се задоволява. Той дори не знаеше, че жената може да изпита оргазъм също като мъжа, докато не бях гледал една нощ как Мойра си доставя удоволствие, докато си проправяхме път навън от джунглата. Няколко седмици по-късно след интензивно изучаване на порно изкуството пред екрана на компютъра, научих страшно много, заедно с думи като „чукам“, „член“ и „свирка“, и осъзнах, че има безброй начини, по които един мъж и една жена могат да си доставят удоволствие по време на секс.

След като чуках Мойра за пръв път, което ще рече, че я свалих на колене с притисната към пода буза и вирнато във въздуха задниче, я бях обърнал по гръб и бях изял сладката ѝ женственост. Тогава бях осъзнал силата да обладая някой, и то не само с члена си, но също с езика и пръстите си. Оттогава често се будех преди Мойра и първата ми най-важна задача бе да видя колко бързо мога да я накарам да се подмокри само с пръстите си. Понякога успявах да я накарам да свърши в съня си, но много често тя се будеше, разтваряше крака и ме приветстваше. Език или уста, за нея нямаше значение.

Нито пък за мен.

Това време ми изглеждаше така далечно.

Мойра простена в съня си, когато пръстите ми се плъзнаха между гънките ѝ, които се овлажняваха все повече с всяко мое докосване. Дишането ѝ се забърза и тя започна да извива долната част на тялото си. В мига, в който отвори очи, тя ме дари с щастливата-съннена-моля-чукай-ме-усмивка, която обичах толкова много, и легнах върху нея, разтваряйки широко бедрата ѝ, за да се гмурна в нея.

Доволен звук се изтръгна от гърлото ми и се зачудих, защо, по дяволите, не правим това всяка сутрин до края на живота си?

— Толкова е хубаво — простена тя, когато започнах да се движа по-бързо. Макар да се наслаждавах изключително много да чукам жена си рано сутрин, знаех, че децата ще се събудят всеки момент, затова се налагаше да свърша това и за двама ни по-бързо.

Ръката ми се плъзна между телата ни и потърках клитора ѝ, докато се тласках по-силно.

— Искам да свършиш за мен, скъпа.

— Няма да отнеме много време — простена тя, извивайки бедра в перфектен синхрон с мен.

Да, и аз нямаше да издържа дълго, затова реших да я накарам да побърза с малко мръсни приказки.

— Искаш ли да знаеш какво умирам да направя? — издишах, докато се тласках в нея.

Тя простена в отговор.

— Мина адски много време, откакто за последно имах задничето ти.

О, да... само да изрека това на глас накара тръпки да преминат през топките ми. Беше минало наистина много време и почти никога няхаме време да се насладим бавно един на друг, а аз винаги гледах да подготвя добре задничето на Мойра, преди да го обладая. Самата мисъл да потъна в тясното, горещо...

— Мамка му, Мойра — простенах аз и, тласвайки се дълбоко, стиснах очи, докато свършвах в нея. Сякаш неизменно свързани, тялото ѝ се стегна и тръпките на оргазма я разтърсиха в същия миг, в който вълната на екстаз премина и през мен. Можех да почувствам леките пулсации от него, тъй като пръстите ми все още докосваха клитора ѝ, докато изпълвах съпругата си със семето си.

Стенейки, се сринах върху тялото ѝ и притиснах устни към рамото ѝ. Ръцете ѝ се обвиха зад тила ми и тя плъзна пръсти в косата ми, масажирайки нежно скалпа ми.

— Ех, добро утро, г-н Ийстън — промърмори тя.

— Добро утро — измърморих с устни все още притиснати към кожата ѝ.

И като по поръчка Джейми започна да плаче от кошарата си в стаята надолу по коридора.

Подадох на Мойра чашата ѝ с кафе, когато влезе в кухнята. Беше облечена с хавлиен халат, огнената ѝ коса бе вдигната на глава ѝ в рошав кок, а шията ѝ бе леко зачервена заради оргазма, който ѝ бях дал преди малко. Тя прие чашата и се повдигна на пръсти, за да ме целуне по челюстта, преди да се насочи към кухненската маса, където Кенън седеше на повдигащата се седалка, а Джейми бе настанена в бебешкия си стол за хранене до него. Тъй като се бях забавил малко тази сутрин... не че се оплаквам... реших да избира бърза закуска за двама им от банани и мляко. Знаех, че Мойра ще им даде нещо по-хранително по-късно.

Мойра се наведе, за да целуне главичката на Джейми, а след това и на Кенън, преди да се обърне отново към мен. Очите ѝ блестяха и се замислих, че това е достатъчна причина всяка сутрин да дарявам по един оргазъм на жена си.

Тя отпи от кафето си, простена и ми се усмихна.

— Страхотно кафе.

— Заслужено след хубавия секс — казах с усмивка.

— Страхотен секс.

— Най-добрият — съгласих се, но усмивката ми посърна леко.

— Добре ли сме?

Мойра ми хвърли знаещ поглед и се подготви да ме обработи. Макар да съм супер як воин в стил „Тарзан“, който бе кръстосвал джунглата и може да завладее света, когато се стигне до това, Мойра винаги бе по-силната от двама ни, що се отнася до връзката ни. Тя разбираше интимността, доверието, лоялността и любовта много по-добре от мен. Знаеше, че макар след повече от осем години, през които я обичам, все още тая малко несигурност в себе си.

Тръгвайки към мен и поклащайки секси бедрата си, тя спря само на крачка. След като се облегна небрежно на плота, тя ми хвърли пронизващ поглед.

— Сигурна съм, че ще бъдем.

— Наистина съжалявам, задето прецаках вечерята снощи...

Тя ме прекъсна.

— Знам. Разбрах го в мига, в който ръката ти се отпусна на гърдите ми миналата нощ.

Въздъхнах и прокарах ръка през косата си.

— Кога живота ни стана такъв хаос?

— Ти си виновен — каза тя, усмихвайки се, преди да отпие глътка от кафето си. — В мига, в който спермата ти се напъха в яйцеклетката ми, настана хаос. Но подозирам, че това се случва с всички бракове, когато децата се появят в живота им.

— И какво да направим за това?

Тя присви замислено устни и сви лекичко рамене.

— Да направим най-доброто, на което сме способни, предполагам. Да разговаряме повече. Да не позволяваме на нещата да се трупат.

— Ще бъде ли прекалено голямо клише, ако мъжът вмъкне тук едно „повече секс“? — попитах я напълно сериозен.

Тя кимна утвърдително.

— Абсолютно клише, обаче съм напълно съгласна с него.

Посегнах към нея и измъкнах чашата от ръцете ѝ. Оставих я на плота и я дръпнах към себе си, наслаждавайки се на спокойния миг, който изживяхме в момента, докато децата доволно хапваха закуската си от банани, а топлата ми, прясно изчукана съпруга се гушкеше в мен.

— Обичам те — каза тя.

— Обичам те.

След миг я целунах по главата и се отдръпнах от нея.

— Имам нужда от съвета ти за нещо.

Тя се обърна, взе си чашата и, облягайки се на плота, каза:

— Давай.

— Ами... мисля, че с Лила става нещо странно — колебливо заявих аз.

Не се колебаех дали да споделя това с Мойра... тя щеше да ми помогне да се справя... но не бях напълно сигурен дали въображението ми не е прекалено развинтено. Не исках Мойра да се съмнява в нещо, което може да се окаже една много добра секретарка, чийто действия не съм изтълкувал правилно.

— Какво имаш предвид? — попита тя, сладко повдигайки вежди.

— Не знам — завих, без да съм сигурен как да продължа. — Ами... тя просто... дрехите ѝ са различни, също и косата ѝ. Вчера си извиваше гърба към мен, а после изглеждаш обидена, когато ѝ казах да си впише допълнителните часове работа, за да ѝ бъдат платени...

И просто така млъкнах. Въобще не се справях добре и Мойра го знаеше. Тя ми се усмихна бавно и окуражително.

— Спри за миг. Забави темпото. Започни от самото начало.

Така и направих.

Разказах ѝ за всичко, което неочаквано бях забелязал миналата вечер. Когато споменах, че сега Лила ме нарича Зак, а не г-н Ийстън, Мойра кимна и каза:

— Да... и аз го забелязах.

Когато приключих, наблюдавах как съпругата ми обмисля казаното от мен, докато пресушаваше чашата си с кафе. Когато отиде до кафе машината, за да си напълно отново чашата, тя каза:

— Не съм сигурна дали има нещо, Зак. Може да е само отдаден служител... изцяло лоялен към теб. Гардеробът ѝ може да се променя, защото е жена и може би се променя... или се чувства по-удобно на работа. По дяволите, може и да има ново гадже и да се опитва да изглежда по-секси заради него, или нещо такова.

— Но тя си изви гърба — посочих аз.

— Да... уау. Отсечете ѝ главата — каза тя присмехулно със сладък акцент, след това се усмихна. — Било е десет часа вечерта, двамата сте работили над петнадесет часа, нали? Кой не би извил гръб, за да се разтегне?

И изведнъж се почувствах глупаво, задето бях помислил тези неща за Лила. Никога досега нито веднъж не бе казала или направила нещо неуместно или непрофесионално. Тя може и да бе леко студена към Мойра, но, разбира се... може би просто ми пазеше гърба, все пак бе личната ми асистентка.

Най-важното бе, че Мойра не се тревожи по този въпрос, затова вероятно и аз не биваше да го правя. Имам предвид... инвестирал съм десет месеца в нея и Лила беше изряден служител по всички параграфи. Вероятно случилото се бе заради стреса на работа и усещането, че отношенията със съпругата ми не са такива, каквито бяха, и затова си бях направил погрешни заключения.

— Добре — казах, въздъхвайки облекчено. — Даде ми много добра гледна точка.

— И при това доста умна — каза тя с нахална усмивка и се обърна, минавайки покрай мен. Тя дори блъсна бедрото си в моето и за пръв път от много време, членът ми буквално подскочи само при спомена за докосването ѝ. Точно както в началото... онези прекрасни дни, в които само ароматът на шампоана на Мойра ме правеха твърд като скала.

Чувствах се по-добре... въпреки всичко.

Щяхме да се справим с каквото и да се зададеше.

ГЛАВА ПЕТА

МОЙРА

Е, това не продължи дълго.

Блясъкът... след оргазменото вълнение... чувството на връзка между мен и съпругът ми.

Той беше пример за това как човек трябва да се прибира късно вечер... пет дни подред... и докато разтягах спагетите, знаех, че и днес няма да се прибере навреме за вечеря. Не заради интуицията ми, нито защото той бе образец на работохолика, а защото Лила ми се обади да ми каже, че отново е изникнал спешен случай. За да отдам дължимото на Зак, през изминалите четири дни, когато пропусна вечерят, и вследствие на това секса с мен, той сам ми се бе обадил, за да ме уведоми, че е затънал до гуша в работа. Той се извиняваше толкова много и обещаваще, че ще ми се реваншира, че трябваше да го уверя, че няма проблем.

Дори днес, когато Лила ми се обади, бе много обяснителна защото тя ми звъни, а не Зак. Очевидно бе зает с конферентен разговор с другите членове на борда, опитвайки да се справят с огромния проблем... изненадващото напускане на изпълнителния директор на компанията, който бе приел пост в друга, по-голяма фирма.

И макар да беше оправдание, това бе доста добро и нямаше как да се сърдя за това.

Но можех да бъда тъжна.

И раздразнена.

И...

— Защо се мръщиш на пастата, скъпа Мойра? — попита Рандал и аз вдигнах лице към него.

Той държеше малка чашка и помагаше на Джейми да пие вода, настоявайки, че тя е готова да остави настрани шишето, и хей... ако той успееше да я научи да пие, без да излива вода навсякъде, аз бях с две ръце за идеята. Кенън пишеше тихичко нещо на лаптопа ми, след

като му бях отворила една таблица, беше наистина удивително колко добре се справяха днешните деца с технологиите и изобилието на приложения, които им позволяваха да се забавляват и учат едновременно. Не съм сигурна, че бих могла да стотвя нещо, ако Джейми не гледа динозавъра Барни, а Кенън не се занимава с лаптопа или таблета.

Въздъхнах и казах всичко на Рандал, защото, макар да не ни свързваха толкова много неща, каквито свързваха него и Зак, аз наистина го обичах. Бе направил толкова много за Зак... за мен... за семейството ни. И раздаваше любовта си, без да очаква нещо в замяна. Той се бе превърнал в бащината фигура както за мен, така и за Зак, и му имах достатъчно доверие, че да му поискам съвет за връзката ни, ако се налага.

Вдигайки гевгира, аз раздрусках пастата, от която се издигаше пара.

— Просто съпругът ми ми липсва. Имам чувството, че единственото, което прави, е да работи.

Зная, че звучи така, сякаш хленча. Някой би решил, че това е най-глупавото нещо, което бих могла да кажа пред шефа на Зак, но на първо място Рандал бе част от семейството ни, затова дори не се поколебах.

Рандал кимна разбиращо.

— Знам, че пропуска от време на време някоя вечеря и се прибира късно, а днес... е, Чарли изненада всички ни.

Хвърлих бърз поглед на Рандал, не можейки да повярвам на ушите си, и поклатих глава. Беше ли възможно той да не знае за това как Зак непрестанно закъсняваше през последните няколко месеца?

— Рандал... това е петата вечер подред, в която той пропуска вечерята. Последните четири нощи не се връща преди десет часа вечерта и това продължава вече от месеци.

Рандал се размърда на стола си и отдръпна чашката от Джейми. Дори започна да се изчервява леко.

— Ами... имам предвид, сигурен съм, че той работи, и не се случва нещо нередно...

Засмях се, което го накара да млъкне на мига.

— Успокой се, Рандал... не мисля, че Зак ми изневерява. Извинявай, ако те оставих с това впечатление.

— О, добре — промърмори той.

— Просто... той пропуска толкова много от живота на децата, а аз съм самотна, защото имам само тях. Освен това следващата седмица започвам работа, и макар това да не значи, че няма да пропуска важни неща, времето ни заедно ще бъде още по-ограничено. Просто е...

— Нетърпимо?

— Дразнещо.

— Непоносимо?

— Дразнещо — повторих аз. — Знам, че работата му е важна, и той работи толкова много, за да те накара да се гордееш с него и да се чувстваш удобно с възможността, която му предоставяш.

— Но аз съм горд с него — объркано каза Рандал. — И той няма какво да ми доказва. Знам стойността на Зак.

— Е, не съм сигурна, че той е съгласен с теб за това — казах му и изсипах пастата в голяма купа. Започнах да изсипвам сос отгоре, когато Рандал се изправи на крака. Той заобиколи кухненският остров и сложи малката пластмасова чашка в мивката.

Джейми ни погледна любопитно, преди да впери поглед в спагетите, които й бяха любими.

— Чувствам се малко виновен — каза Рандал и се наведе, опирайки лакти на плота. Той бе винаги спретнат, със снежнобяла коса, младолика кожа и модерна сива риза.

— Защо? — попитах и се обърнах, за да извадя чиниите от шкафа.

— Ами... без проблем оставих Зак да поеме голяма част от собствените ми задължения. Трябваше тази вечер да съм там и да се справям с проблема заради напускането на Чарли. Просто... опитвам се да му помогна да научи всичко относно бизнеса. И той се справя с всичко така ефективно. Но никога не съм се замислял за факта, че той се справя така добре с цената на толкова много труд... и с цената на това, че пренебрегва брака си.

— Това не влияе на брака ни — уверих го бързо и се обърнах, за да му дам уверена усмивка, която в действителност не изпитвах. Влияеше на брака ни до такава степен, че ме караше да се чувствам ужасно, но не исках да позволявам на Рандал да го разбере и да се чувства зле.

И дори по-лошо, макар само преди пет дни със Зак да си бяхме обещали да говорим за тези неща, не бях събрала куража да повдигна тази тема пред него. Не исках да се оплаквам и да хленча. Не исках да виждам „онзи“ поглед на лицето му, когато се опитвах да му кажа нещо, карайки го да се чувства притиснат. Исках да бъда от онези кротки жени, които с лекота правеха жертви за доброто на семейството, без значение колко нещастни се чувстват.

— Мойра — каза Рандал, взимайки чиниите от мен и обръщайки се, за да ги отнесе до масата. Грабнах купата с паста и го последвах. След като нареди чиниите, се обърна и взе купата от мен. Оставяйки я на масата, се завъртя отново към мен и сложи ръце на раменете ми, стисвайки ме леко. — Чуй както ще ти кажа... има много съпрузи, които нямат нищо против техните любими да отсъстват толкова много. И това е добре, няма нищо нередно. Но има и такива, които не са съгласни, и в това също няма нищо нередно. Всъщност, смятам, че при вас е така заради невероятната връзка, която споделяте със Зак. Дори очаквам това да ти влияе.

— Така ли? — попитах с лека усмивка, исчайки той да ми каже какво смята, че е така специално между мен и Зак. Беше глупаво, но имах нужда от уверението му.

— Знам го. Никога не съм виждал нещо подобно. И макар според теб Зак да е фокусиран върху работата, мога да те уверя, че той също е ужасно нещастен, задето е далеч от теб и децата. Обзалагам се, че единственото нещо, което му помага да продължава да го прави, е мисълта, че го прави за теб и за децата ви.

— Никой от нас не иска да те разочарова — казах му, исчайки да се уверя, че той разбира, че Зак ще направи каквото е нужно, за да се отплати за щедростта на Рандал.

— Не е възможно някой от вас да ме разочарова — засмя се той и тежестта, която притискаше гърдите ми през голяма част от седмицата, започна да изчезва. — Ще трябва Зак да отстъпи назад и да успокои топката, това е, а аз и компанията ще се приспособим към него. Всичко ще бъде наред, довери ми се.

Изпуснах това, което вероятно бе най-голямата облекчена въздишка в историята на въздишките. Усмивайки му се с благодарност, аз го прегърнах, казвайки му колко много значи това за мен.

— Мислиш ли, че ще се бори с теб заради това, или ще се съгласи?

— Прощавай, какво? — попита Рандал навеждайки глава настрани.

Заекнах несигурно и промърморих.

— Каза, че той трябва да отстъпи...

— Ами, Мойра, да, така е — ведро заяви Рандал. — Но аз няма да съм този, който ще му го каже. А ти. Това е проблем между теб и Зак и трябва да намерите начин да комуникирате помежду си и да се справите с това.

— Моля? — попитах напълно объркана.

Сумтейки, Рандал седна и използва големите вилици, поставени върху пастата, за да сипе малко на Джейми. След това започна да реже храната на малки парченца с вилицата.

— Няма да се справям с трудната работа вместо теб. Мисля, че е достатъчно да ти споделя малката тайна, че не очаквам Зак да работи до посред нощ. Очаквам старание от него и той ми го дава, но не е наистина нужно да пропуска толкова много време със семейството си. Обаче тук трябва да тропнеш с крак и да накараш Зак да разбере това. Нямам намерение да се замесвам, защото има макар и малка вероятност Зак да прави всичко това заради собственото си желание да постигне нещо повече и не бих искал да му попреча, ако е така. Това е проблем, с който двама съпрузи трябва да се справят сами.

Гледах го за миг, очаквайки тревогата да се завърне, защото това не бе толкова лесно за поправяне.

Но това не се случи, защото той бе прав.

Трябваше да направя това.

Поглеждайки го, вдигнах вежди и поклатих глава.

— Как стана толкова умен?

— Години практика, мила моя — заяви той и сложи чинийката с нарязаната паста на пластмасовата масичка пред стола на Джейми. Взех една малка чиния и сипах храна на Кенън. Не му я нарязвах с вилица, защото той бе голямо момче и бе усъвършенствал... донякъде... изкуството за навиване на спагети около вилица. Сложих чинията пред него и издърпах лаптопа извън обхвата му. Той понечи да възрази, но аз пъхах чинията под носа му, моментално пренасочвайки вниманието му, тъй като това бе и неговото любимо ядене.

Когато седнах до Рандал, той ми подаде чинията ми. Останахме замълчани за миг, докато си сипвахме паста и започнахме да се храним. След като преглътнах и избърсах устните си с кърпичка, пуснах вилицата си и вдигнах поглед към него.

— Рандал... благодаря ти.

Той погледна към мен, усмихна се, докато дъвчеше, и кимна кратко. Това ми казваше всичко, което имах нужда да зная.

ГЛАВА ШЕСТА

ЗАК

Леко почукване на вратата на офиса ми ме накара да вдигна поглед от имейла, който изпращах на вицепрезидента на маркетинг отдела ни, Моли Табанера. Тя работеше в „Кенън“ от деветнадесет години, управлявайки маркетинга с железен юмрук, и спорехме почти всеки ден. Кое то беше кофти, тъй като тя знаеше адски много и се учех от нея, но също така бе закърняла и не желаше да се вслуша в нови идеи. Рандал смяташе, че това е много забавно, и единствения му коментар бе:

— Аз се карам с нея от години. Преживей го, момчето ми.

Лиля влезе през вратата. Днес бе доста хладно, макар и ранна есен в Атланта, и Лиля изглеждаше облечена подходящо. Носеше удобен син пуловер, който показваше очевадно колко са големи гърдите ѝ, широк черен колан и тясна черна пола, стигаща до коленете ѝ. Но защото бе просто хладно, но не и студено, дългите ѝ крака бяха голи и мускулите им изпъкваха, тъй като се бе покатерила на наистина високи токчета. Косата и гримът ѝ бяха безупречни. Определено изглеждаше секси, и макар все още да бях объркан от промяната в нея, ѝ хвърлих само любопитен поглед. Мойра, облечена в халат, с рошава червена коса и зачервено лице... все още бе най-сексапилната гледка, която съм виждал.

— Какво има? — попитах, насочвайки вниманието си обратно към имейла.

Моли,

Макар да оценявам гледната ти точка относно повишаващия се профил на продажбите, все още смятам, че се налага да направим проучване на пазара относно качеството...

— ... насроча време в графика ти, за да обсъдим аналитичния профил, който поиска да бъде съставен...

Мозъкът ми на мига се откъсна от мейла.

Да намеря време?

— Извинявай. Какво? — попитах, вдигайки поглед към Ли́ла.

— Искам да знам дали мога насроча време в графика ти и да ми отделиш час, за да обсъдим аналитичния профил...

— Мамка му — промърморих, скачайки от бюрото си, а колелцата на стола ми се плъзнаха по паркета.

Да насроча време в графика ти!

— Извинявай? — попита Ли́ла с глас, смесица от объркване и тревога.

Погледнах я извинително, надявайки се да прикрия огромната вина, която ме изпълни, породена от простите й думи.

— Не на теб — уверих я. — Просто си спомних, че трябва да свърша нещо.

— Ох, добре — каза тя и ме погледна с очакване, тъй като винаги бе готова да помогне.

— Трябва да проведе един разговор — казах, отправяйки я, но реших да добавя окуражителна усмивка. — Но действай... насрочи ни малко време тази седмица, ще прегледам профила с теб.

— Добре, ще го направя — каза с облекчена усмивка. — Да ти донеса ли нещо за този разговор?

— Не — казах и грабнах телефона си, сядайки на бюрото. — Само затвори вратата след себе си.

Ли́ла кимна и излезе навън, затваряйки вратата. Поех си дълбоко дъх, чудейки се как да се извиня на Мойра, ако се стигне до скандал.

Имам предвид... тя може и да е ядосана, а може и да не е. Беше много трудно да кажа как е тези дни.

Вчерашната сутрин започна със серия от неприятности, заради което днес бях разяждан от вина и нетърпелив да се обадя на жена си. Шибанякът Чарли Ласкола, който беше главният финансист на „Кенън“, не ни даде никакво предизвестие. И целия ад се отприщи, докато измислим как да се справим и да му намерим заместник, затова ми се бе наложило да отложa спагети вечерта с Мойра, децата и Рандал.

Което беше адски скапано. Обичах да гледам как Джейми се цапаше отгоре до долу със спагети. По цялото лице. В нослето. В ушите дори. И в повечето случаи поне половината от чинията се оказваше изсипана върху предната част на памперса ѝ.

Изненадващо, Мойра ме разбра и дори ме чакаше в леглото, когато се прибрах. Уморено ѝ обясних какво се случва. След това тя ме попита колебливо.

— Имаш ли нещо против, ако поговорим малко за нас? — Не пропуснах нараненото ѝ изражение, когато я помолих да го направим на сутринта, защото бях адски скапан. Искях да съм със свежа глава, за да отдам пълното си внимание на съпругата си, която искаше да поговорим сериозно. Тя веднага сложи смелото си изражение и се сгуши в мен, а аз заспах, повален от изтощението, прегръщайки я.

За нещастие, тази сутрин се събудих от няколко съобщения от фирмата още в пет часа сутринта, че трима вицепрезиденти от финансовия отдел също напускат с Чарли, и адът направо се отприщи. Не мисля, че някога съм се чувствал по-долен, откакто сме женени, като момента, в който се обърнах към нея и докоснах рамото ѝ.

Очите ѝ се отвориха, сънени и изпълнени с любов към мен. Сърцето ми се сви и гласът ми се прекърши, когато казах:

— Скъпа... трябва да отида в офиса. Изглежда има още хора, които напускат „Кенън“. Ще се справиш ли с децата тази сутрин?

Вината направо ме прояждаше, докато гледах как през лицето ѝ преминават раздразнение, тъга и накрая примирение.

— Да — каза тя меко. Притиснах я към себе си за бърза прегръдка. Тя ми отвърна със силно стисване, пръстите ѝ се забиха за миг в гърба ми, но тогава я пуснах и станах от леглото.

В гласа ѝ имаше нотка на снизхождение, когато каза:

— Може би трябва по-късно днес да се обадя на Лила и да насроча време в графика ти, за да може да поговорим.

Завъртайки се, осъзнах с пълна сила какъв задник съм, че на жена ми да се налага дори да предложи подобно нещо. Освен това бях леко раздразнен, защото, мамка му... не беше моя вината, че финансовият отдел на „Кенън“ реши да се разпадне точно тази сутрин. Бях наполовина сериозен, наполовина шеговит, когато казах:

— Може би ще е добре да го направиш, скъпа.

Тя не се засмя, затова частта с шегата определено не се получи.

И точно сега, когато Лила попита да насрочи време в графика ми, всичко се върна към мен като бумеранг, заедно с най-големите провали на Закарайъс Ийстън и жалките му опити да бъде добър съпруг.

Не се поколебах нито миг повече, просто се стегнах и набрах номера.

Тя вдигна на третото позвъняване, задъхана, звучейки напълно забързана. И все пак, топлия ѝ поздрав ми напомни точно колко голям късметлия съм в действителност.

— Хей, жребецо, какво става? — попита тя.

На заден план можех да чуя как Джейми крещи.

— Бум, бум, бум.

— Искам да измоля прошката ти, задето излязох толкова рано тази сутрин, без да можем да поговорим — казах ѝ искрено, надявайки се да получа бонус точка. След това реших да пробвам с още нещо. — Навита ли си за романтична вечеря, тази вечер? Мога да се обадя на Рандал да остане с децата. Ще се прибера рано, ще се наконтим и ще отидем някъде да пийнем вино и да говорим цяла вечер. Дори съм навит и на танци, ако...

— О, скъпи... съжалявам — каза Мойра и след това чух гласа ѝ леко заглушен, когато се отдръпна от слушалката, за да извика. — Кенън... да не си посмял да пхнеш това в носа на Джейми.

Обаче, тъй като жена ми бе адски добра в това да върши няколко неща едновременно, тя на мига се върна отново на телефона и продължи оттам, където бяхме спрели.

— Не мога... щях да ти пиша, но вчера получих обаждане от Джеф...

— Джеф? — попитах напълно объркан.

— Да, Джеф Партън... новият ми шеф? — каза тя очакващо, и знам, че по някое време ми е дала тази информация, но просто я бяха забравил.

Още повече вина.

— Както и да е — продължи тя. — „Синпас“ тъкмо е подписал договор за огромен научен проект за древна Персия, искат аз да се заема с него и ме назначиха да го ръководя. Този следобед отивам в университета „Емори“, за да интервюирам няколко докторанта. Вече

писах на Рандал и той ще дойде у дома за следобеда, за да остане с децата.

Примигнах няколко пъти, опитвайки да осмисля какво ми казва Мойра.

Да осмисля чувствата си.

Чувствах се пренебрегнат. И ми идеше мислено да се наричам, защото, мамка му, нямах право да се чувствам така. Достатъчно съм умен и съм достатъчно мъж, за да призная, че точно сега единствено Мойра има право да се чувства пренебрегната.

Затова майната ми на мен.

— Това е страхотно, скъпа — казах искрено. — Радвам се, че ще получиш помощ, тъй като ще ти е много по-лесно.

— Знам, нали? — каза тя, кикотейки се. — Бях толкова облекчена да чуя това. Ако избира някой наистина умен и фокусиран, ще е адски лесно да се справям с работата и задълженията ми на майка.

— Ти си невероятна — казах ѝ аз, — като Жената чудо.

Ако си мислите, че за комплимента си ще получа нещо от сорта на „О, това са глупости“ или „Не съм чак толкова добра“, значи не познавате Мойра. Вместо да ми отговори, тя ми каза:

— Трябва да тръгвам. Джейми току-що взе лъжицата на Кенън и сега се опитва да му я навре в носа. Обичам те, скъпи.

И затвори.

А аз все още се чувствах адски гузен, задето не отделих на жена си времето, от което имаше нужда, и ми бе малко неприятно, че тя очевидно бе решила да продължи напред, без да ѝ дам това, което заслужава.

* * *

За пръв път от много време аз си бях у дома за вечеря с децата, но не и Мойра. Беше писала на Рандал и на мен около пет часа, казвайки, че все още провежда интервюта, и че има някои много обещаващи кандидати, с които още не се е видяла. Както изглежда „Синпас“ беше много нащумяла компания и имаше много кандидати, които се надяваха да се доберат до място в нея.

Затова спрях да взема пица и се прибрах вкъщи, където с Рандал и децата се нахранихме и обсъждахме какъв тъпанар е Чарли Ласкола, за да напусне „Кенън“ по този начин. Е, аз го сложих в категорията тъпанар, Рандал бе малко по-внимателен. Макар той да знаеше, че е напълно непрофесионално да си заминеш, без да даде някакво предизвестие, кражбите на квалифициран персонал от други компании се случваха постоянно. Обикновено хвърляха око на някой кандидат, привличаха го на своя страна и се надяваха да могат да научат някаква ключова информация, която не е обвързана с договор за конфиденциалност.

След като децата заспаха, Рандал и аз седнахме в дневната и гледахме повторение на „Pebble Beach Classic“ по голф канала. Рандал бе този, който ме запозна със спорта, когато дойдохме да го посетим за празниците, преди да се преместим тук. Наистина ми се отдаваше, което бе изумително, имайки предвид, че единствения спорт, който бях практикувал преди това, бе да опитам да отстрелям с лък маймуна в клоните на дърветата, което, само по себе си, не бе истински спорт... а оцеляване.

Натъпкан с пица и адски изтощен, аз гледах телевизия... но реално не виждах нищо... и дори не видях Мойра да влиза в стаята, докато не заста на няколко крачки от мен.

Доста често ми се случваше, щом видя жена си за пръв път, след като не съм я виждал от няколко часа, да се чувствам поразен от красотата ѝ. По-рано във връзката ни бе така, защото визуално... тя бе самото съвършенство. Греховна червена коса, очи, зелени като джунглата, и тяло, по-секси от всичко, което съм виждал и което щях да видя някога в живота си. Но с времето нещо се промени. Тя все още бе всичко това и тон други неща, но бе дори още по-красива в очите ми, защото ми бе родила две прекрасни деца, обичаше ме, въпреки че невинаги я поставях на първо място, и все още обичаше да гълта, когато смучеше члена ми.

— Хей, скъпа — казах аз и гласът ми спадна няколко октави, щом забелязах Рандал да дреме на фотьойла. Протегнах ръце към нея и тя се настани в скута ми. Повъртя се малко, докато се настани удобно и сгуши лице в шията ми.

— Хей — каза тя меко и се прозя. — Децата добре ли са?

— Дам. Натъпках ги с пица и с по чашка бърбън. Заспаха като отсечени.

Тя се изкикоти тихо и я сгуших по-близо до себе си.

— Как минаха интервютата? — попитах тихо, милвайки гърба ѝ.

— Страхотно — промърмори, но гласът ѝ бе изморен. — Наех наистина много умен студент. Името му е Джош и е от Бостън.

— Джош от Бостън — повторих, показвайки, че я слушам. — Разбрах.

Тя не отговори, затова я стиснах лекичко. Не получих нищо в отговор.

— Мойра? — прошепнах аз.

Отново нищо.

Леко отместих глава, поглеждайки надолу, за да видя лицето ѝ.

Тя спеше. Беше заспала като отсечена по средата на разговора.

Красивата ми изтощена съпруга не успя да устиска дори пет минути, за да разговаря с мен, а всичко, което успях да направя, бе да се засмея вътрешно, защото сега вече знаех точно как се чувстваше тя, когато се прибера от работа късно вечерта и изтощението ме смазва до такава степен, че всичко, което мога да направя, е да заспя дълбоко.

ГЛАВА СЕДМА

МОЙРА

Три седмици по-късно

Студен дъждовен ден.

Срещата, на която трябваше да отида с колегите си в центъра на Атланта, бе само на четири пресечки от седалището на „Кенън“.

Освен това ми се отвори и свободен час на обяд, след като срещата ми бе прекъсната своевременно, тъй като съпругата на колегата ми бе започнала да ражда.

Бързо минаване през тоалетната в лобито на „Кенън“ и бях готова да изненадам съпруга си.

Отворих тежката стъклена врата, на която с големи дебели букви бе изписано „Кенън“, и рецепционистката вдигна поглед.

— Здравейте, г-жо Ийстън — каза тя със сладък южняшки акцент. — Каква приятна изненада.

— Здравей, Глория — казах с усмивка, затягайки колана на палтото си малко по-здраво. Чувствах се ужасно уязвима, след като бях съблякла роклята си и я бях пхнала в дамската си чанта, докато бях в тоалетната, с намерението да изненадам Зак, като си сваля палтото. — Реших да се отбия да видя дали съпругът ми има време за един бърз обяд.

Или за нещо друго, помислих си вътрешно, усмихвайки се.

Решението ми да опитам да съблазня съпруга си на работното му място не бе взето лекомислено. Когато се прибера у дома, имах толкова много работа за вършене, че се чувствах все едно се давя, и без значение колко е добър Джош, и колко ми помага, все още голяма част от работата се падаше на мен. Започвах да се съмнявам в себе си и в уменията си, а преди това мислех, че ще е фасулска работа да се справя с този пост.

Това, което не влизаше в сметките, бе работодател, който казваше, „да, това е работа на половин работен ден“, а след това иска

от мен да работя по шейсет часа на седмица. Ако не ми бяха дали помощник, нямаше да устискам дори първата седмица, но се надявам, че нещата ще започнат да се успокояват сега, след като бяхме във фазата с набирането на нов персонал за проекта.

Затова, да... трябва да си завлека задника у дома и да се възползвам от факта, че имам наета детегледачка за целия ден. Би трябвало да седна пред компютъра си и да разгледам няколко резюмета, докато Джош стои на кухненската ми маса и работи върху получаването на правителствените разрешителни. Това би направил един отговорен човек.

И все пак ето ме тук, буквално копнееща да преживея няколко спонтанни момента без никакви задръжки със Зак. Привидно и двамата бяхме превключили на предавка „оцеляване“, управлявани от работата си и от желанията на децата. Не мисля, че наистина оценявах колко е изтощително всичко, което прави Зак, докато не започнах отново да работя и най-после осъзнах как животът просто се изплъзва.

Бях свикнала да се дразня от начина, по който Зак сякаш можеше просто да забрави всичко, което преди представляваше брака ни, и ме болеше, мислейки, че работата му е по-важна, отколкото бях аз. Това, което осъзнах бе, че е много лесно да се оставиш други неща да заемат ума ти към момента, особено когато откриеш, че тези други неща са освежаваща промяна в ритъма на живота ти.

Да, работата носеше удовлетворение и, да, беше изтощителна, но също така носеше облаги и караше мозъка ми да използва цялото знание и цялото образование, което бях получила. И макар любовта и привързаността ми към съпруга ми да не се бяха променили, сега осъзнавах как удобството на това да знам, че той винаги ще бъде до мен, правеше нещата много по-лесни, позволявайки ми да насоча вниманието си към нещо друго.

Лошото в случая... мисля, че и двамата в един момент започнахме да се взимаме за даденост. От една страна това бе ужасно, но от друга, това показваше точно колко стабилна е връзката ни в действителност... че можем да посвещаваме времето си на други неща, знаейки, че когато всичко е готово, все още ще имаме един друг и ще сме стабилни като скала.

Едновременно съм отдадена и решена да не позволя това да се промени. Решила съм винаги да намираме онези малки неща, които

истински ни свързват един с друг. Искам отново да сграбча онази дълбока душевна връзка, която сякаш бяхме избутали настрани заради чуждите желания. Сега, когато времето ни заедно определено бе ограничено заради задълженията ни, сексуалният ни живот не бе пострадал. Бяхме забързани и припрени, и макар да бе оцелял, се бе превърнал в лека рутина.

Днешният план бе да излезем от рутината.

Минах покрай рецепцията, насочвайки се към офиса на Зак. Точно пред мен беше офисът на Лила, който се намираше в съседство на този на Зак, и тя вдигна глава, когато приближих. Усмихна ми се, хвърляйки ми любопитен поглед. Когато стигнах до края на коридора, хвърлих поглед наляво и, виждайки, че вратата е затворена, надникнах през тази на Лила.

— Има ли някой при него? — попитах аз.

Тя поклати глава и се изправи зад бюрото си, заобикаляйки го.

— Не, но ми каза да не го безпокоят. Нека му кажа, че сте тук.

Спрях я, вдигайки ръка.

— Няма нужда, Лила. Сама ще му се обадя.

— Но... — започна тя, а очите ѝ се разшириха, когато я прекъснах.

— Няма „но“ — уверих я с приятна, но твърда усмивка. — Ще поема целия му гняв, ако се ядоса, задето съм го „обезпокоила“.

Познавах добре съпруга си. Начинът, по който смятах да го обезпокоя, никак нямаше да го ядоса. Стига да не прекъсвам някаква среща, всичко щеше да бъде наред.

— Ами, добре — каза несигурно тя и се върна на стола си. Преди да седне обаче, тя си спомни маниерите и попита: — Искате ли нещо за пиене? Мога да ви донеса кафе или горещ чай? Днес е хладно навън.

— Не, благодаря — казах, пристъпвайки към вратата и ѝ махнах с ръка: — Добре съм.

Повече не погледнах към Лила. Тя не бе важна за мен, но не смятах да се държа пренебрежително. Тя бе много важна за Зак и за работата му в компанията и можех да го видя изписано на лицето ѝ. Тя просто изпитваше защитнически чувства към шефа си, и това бе вероятно защото тя виждаше най-добре от всички стреса, който изживява той в работата си. Наистина мисля, че тя няма други скрити мотиви, за да се опитва да ме измести, както бе заподозрял Зак, а аз

съм човек, който е адски добър в преценяването на човешките характери.

— Госпожо Ийстън — извика Лила и аз погледнах през рамо.

Тя остана загледана в мен за миг, на лицето ѝ се четеше несигурност, преди да кимне съзаклятнически с глава и да се усмихне леко.

— Радвам се, че се отбихте. Понякога Зак работи прекалено много.

Отвърнах на усмивката ѝ с топлота и благодарност.

— Знам това, Лила. Благодаря ти, че се грижиш за момчето ни.

— Вашето момче — поправи ме тя и се изкикоти. — Но аз пазя гърба му тук в офиса.

Кимнах и я погледнах сериозно.

— О, и ме наричай Мойра, става ли? Караш ме да се чувствам на сто години с това госпожо Ийстън.

— Мойра — кимна тя. — Разбрах.

Излязох от офиса ѝ, насочвайки се към вратата на Зак. Поех си дълбоко дъх и натиснах дръжката.

Вратата се отвори тихо и точетата ми не издадоха нито звук по килима, когато се плъзнах вътре. Зак изглеждаше опустошително красив с разхлабената си вратовръзка, с навити до лактите ръкави, подпрял чело на едната си ръка, докато с другата разгръщаше някакви документи на бюрото си. Затворих вратата тихичко, завъртайки ключалката, и тръгнах към него, развързвайки колана си. Не си правих илюзията, че се приближавам незабелязана към Зак. Сега той може и да бе част от корпоративния свят, но той бе мъж, който винаги е нащрек и знае, когато някой се приближава към него.

Той просто не знаеше, че съм аз, тъй като дори не вдигна поглед от документите, когато каза.

— Какво има, Лила?

— Хейм жребецо — промърморих, развързвайки напълно колана си, а главата на Зак се вдигна рязко към мен. Погледът му на мига се изпълни с топлота и привързаност, щом осъзна, че аз съм в офиса му, а в следващия момент сякаш в тях избухна атомна бомба, щом разтворих напълно палтото си.

Бях се надявала да му покажа това луксозно бельо по съвсем различен начин, но и така ставаше, тъй като погледът му веднага се

плъзна по дантеления ми сутиен в морскозелен цвят към копринените бикини в същия цвят, с които бях облечена.

— Исусе, Мойра... да не се опитваш да ми докараш инфаркт? — промърмори Зак, облягайки се назад на стола си, докато погледът му се плъзгаше по мен. — Да не искаш да ме убиеш, за да прибереш застраховката ми живот?

Изсумтах, позволявайки на палтото да се плъзне по раменете ми и да падне на пода, преди да заобиколя бюрото. Мускулите на бедрата му изпъваха сивия плат на костюма му и се напрегнаха още повече, когато той завъртя стола си, за да застане пред мен.

Нито веднъж не се поколебах, докато вървах към него, полюшвайки бедра повече от обикновено, докато стигнах пред него и се покатерих в скута му. Обвивайки ръце около тила му, аз се наведох към него и го целунах дълбоко. Той ми отвърна със стон, сграбчвайки с ръце бедрата ми, за да ме притисне надолу към ерекцията си. Мъжът ми нарасна... изду се... стана толкова твърд срещу мен... притискайки се точно срещу самата ми сърцевина.

Откъснах устни от неговите и се плъзнах леко назад, за да може да се заема с колана му.

— Искам да ме чукаш, скъпи — казах му дрезгаво.

— Господи, иска ми се всеки ден на работа да е така — изръмжа Зак, обгръщайки с ръце гърдите ми. Пръстите му сграбчиха дантелата и я издърпаха надолу, така че устните му да се обвият около едното ми зърно.

О, по дяволите... беше толкова хубаво.

Извъртах несъзнателно бедра, търкайки се срещу него, с ръце все още на колана му, докато Зак ме измъчваше със зъби и език. Той ме ухапа, след това облиза, и когато опита да се отдръпне, ръцете ми автоматично го сграбчиха, задържайки го здраво пред гърдите ми.

— Ти си най-сексапилната, най-горещата жена на планетата — промърмори Зак и потърка буза в гърдите ми. — Как извадих такъв късмет?

Как аз извадих такъв късмет?

Сълзи изпълниха очите ми, когато се замислих за миг колкото съм благословена да имам този мъж, но в следващия момент изчезнаха, когато ума ми се замая, щом Зак пхна пръсти през ръба на бикините ми.

— Ще трябва да го направим бързо и ще се наложи да сме тихи — предупреди ме той.

Все едно се налагаше да ми го казва. Напълно осъзнавах опасностите на това да правим секс в офиса му, но самата вероятност, че може да ни хванат, правеше изживяването още по-вълнуващо.

— Тогава нека започваме, г-н Ийстън — пришпорих го аз, отпусайки ръце, за да се заема отново с колана му.

Точно когато измъкнах кожата от катарамата, телефонът на бюрото на Зак извънтя шумно, замлъкна за миг и след това от високоговорителя прозвуча гласа на Лила. Ръцете ми застинаха и двамата се напрегнахме, когато тя каза:

— Много съжалявам, че ви прекъсвам, но г-н Кенън се обади току-що, свикана е спешна среща на борда. Трябва да отидете в конферентна зала две, г-н Ийстън.

Можех да кажа по нервния тон на Лила, че е малко разтърсена. Зак се отпусна назад на стола си и въздъхна шумно, а аз започнах да закопчавам колана му.

— Каза ли какъв е проблемът? — попита Зак, натискайки копчето на интеркома, докато гледаше надолу към това, което вършех. Той спусна ръце върху моите и ги стисна леко и извинително. Можех да усетя как ерекцията му спада помежду ни.

— Да. Той каза, че адвокатите вярват, че г-н Ласкола е на път да наруши договора за конфиденциалност и искат да дадат спешни предписания. Изисква се гласуване на борда и всички искат документите да са изготвени и подписани преди приключването на работния ден.

— Исусе! — промърмори Зак, а аз се изплъзнах от скута му и изтичах до чантата си, за да извадя роклята си. Очите му се притвориха и раменете му увиснаха, докато ме гледаше с копнеж как обличам роклята си. Усмихнах му се насърчително.

— Благодаря, Лила — каза Зак, посягайки да изключи интеркома. — Кажи на Рандал, че ще съм там след пет минути.

— Да, сър — каза тя и от това, че се бе обърнала така официално към него, разбрах, че проблемът е сериозен.

Зак натисна бутона и прекъсна връзката. Оправяйки вратовръзката си, той ме погледна извинително.

— Съжалявам, скъпа.

Усмихнах му се разбиращо и се обърнах, за да му помогна да свали ръкавите си. Той взе ръкавелите си от бюрото и ми ги подаде. Да помогна на съпруга си отново да добие професионален вид бе доста интимно занимание. Когато вдигнах поглед към него, очите му бяха топли, но в тях се четеше раздразнение.

— За мен значи адски много това, че дойде да ме видиш — каза тихо той, докато слагах ръкавелите по местата им.

— Не се тревожи — засмях се аз. — Някой път отново ще пробваме.

— Какво ще кажеш да продължим с това довечера, когато се прибера от работа? — предложи той, а аз обвих ръце около раменете му.

Аз се вдигнах на пръсти, а той се наведе надолу. Целувката ни бе лека, кратка и изпълнена със съжаление.

— Звучи ми като добър план — казах му аз. — Мислиш ли, че ще успееш за вечеря?

— Не бих я пропуснал — каза той и ме дръпна по-близо, сграбчвайки в шепи дупето ми. Стисна ме леко и се наведе, за да ми даде дълбока, дълга целувка. Пускайки ме с неохота, той каза: — И децата днес ще си легнат рано. Имам желание да си поиграя по-дълго с теб, какво ще кажеш?

Гореща вълна премина през мен и просто кимнах, неспособна да изразя с думи колко много би ми харесало това.

— Обичам те — каза той, давайки ми последна целувка, преди да се обърне, за да вземе сакото си, което висеше на облегалката на стола му.

— И аз те обичам — отвърнах му, но не по автоматичния начин, по който човек отговаря както е привикнал, а защото го чувствах толкова силно, че почти болеше да изтласкам от тялото си достатъчно въздух, че да ги изрека.

И Зак го усещаше. Навеждайки глава настрани, той ме погледна нежно.

— Нали знаеш, че скоро имаме годишнина от сватбата?

— Зад ъгъла е — казах с усмивка.

— Трябва да направим нещо специално — предложи той, хващайки ме за ръката, когато се насочихме към вратата. — Да

заминем на деня след Коледа... да зарежем децата при Рандал. Само ти и аз, скъпа.

— Да, определено трябва да го направим — казах с нарастващо вълнение.

Само аз и Зак, двамата... истински рай... за да имаме време да скрепим връзката си по начина, по който отчаяно копнеехме. Точно преди осем години се бяхме венчали в деня след Коледа и в началото това бе идеалното време да празнуваме това важно събитие в живота си. Но щом се появиха децата, Коледа бе изцяло за тях. През последните три години със Зак не успяхме да направим почти нищо заедно, тъй като бяхме напълно погълнати от изживяванията на децата по това магическо време на годината.

— Нека тази вечер довършим този разговор. Може да си харесаме място, където да избягаме.

— Това, г-н Ийстън — казах, вдигайки се на пръсти, за да целуна леко устните му, — е най-хубавото нещо, което съм чувала от наистина дълго време.

ГЛАВА ОСМА

ЗАК

Едва успях да издържа до края на работния ден.

Не че спешната среща на борда бе толкова стресираща. Още от самото начало очаквахме нещо такова и правния ни отдел се бе заел да провери договора за поверителност на Чарли, както и да провери за промени в закона към сегашния момент. Но, мамка му, денят буквално се влачеше, след като бях видял женственото бельо на Мойра, която бе седнала в скута ми и бе опитала да се добере до члена ми, за да ме язди. Изхабих повечето от енергията си в опити да попреча на постоянната ми ерекция да си проличи през целия ден.

Лиля изглеждаше истински изненадана, когато си тръгнах точно в пет часа. За пръв път тя не ме спря да подпиша или да разгледам нещо от милионите неща, които не бях успял да свърша през деня. Реших, че това или е много мило от нейна страна, и че вероятно се чувства виновна, задето бе прекъснала срещата със съпругата ми... не че имаше представа какви ги вършехме... или просто работеше по нещо друго. Макар да не можех все още напълно да разгадая собствената си секретарка, понякога нещата в живота ми изглеждаха прекалено объркани и просто нямаше как да се спра да не очаквам най-лошото от нея. И все пак, мисля, че постъпих правилно, доверявайки се на инстинктите на Мойра, че тук вероятно няма нищо нередно, затова се фокусирах върху настоящите си проблеми.

Като как бих могъл по-бързо да изгълтам вечерята си, щом се прибера у дома, и да набутам децата по леглата. Едва днес осъзнах колко отегчителен бе станал сексуалния ни живот, след като жена ми, която обикновено не е инициатор на порочни занимания, се бе появила в офиса ми почти гола под палтото си. Беше намерила време да направи това... за мен, за брака ни, и това ме накара да осъзная... тази нощ, щях да я изпепеля от удоволствие и, мамка му, щях да си дам

всичкото време на света, за да го направя. Всъщност, щях да си дам толкова много време, че накрая щях да взема и задничето ѝ.

Вече бях леко възбуден, когато се насочих към кухнята, очаквайки да усетя прекрасния аромат на сготвеното от жена ми, а децата вече да са настанени на масата, чакайки да бъдат нахранени. Вместо това обаче кухнята бе тиха, не миришеше на нищо и беше напълно празна. Оставих куфарчето си на плота. Все още стискайки малкия букет от маргаритки, който бях взел на път за дома, минах през трапезарията, влизайки в дневната.

Определено не очаквах да видя онзи, който вероятно беше помощникът на Мойра, Джош, да стои на пода с децата. Все още не се бяхме запознали, но Мойра го хвалеше доста. Опитах се да си спомня някои детайли. Изведнъж се сетих, че е от Бостън и сега завършва докторантурата си. Не можех да си спомня абсолютно нищо друго, освен това, че всяка вечер Мойра ми споделяше, че нямаше да може да се справи с работата без него.

Затова бързо го приех.

Макар той да седеше на пода срещу Джейми, по изпънатите му напред крака можех да кажа, че е доста висок. Беше млад, в средата на двадесетте си години и доста слаб. Косата му бе кестенява с руси кичури и доста рошава. Беше си отгледал гъста брада, което очевидно бе модерно в момента. Добре изглеждащ мъж, но не това ме накара да се изправа на нокти.

Той седеше на пода и си играеше с децата ми, които изглежда се забавляваха истински.

Кенън висеше на гърба му, малките му ръчички бяха обвити около гърлото на Джош, а Джейми се опитах да се покатери на гърдите му. Всички се смееха и кикотеха, а моя стомах се сви на топка.

— Хей — бе всичко, което успях да измисля, слагайки цветята на дивана. Приклекнах и разтворих ръце към децата. — Татко се прибра.

Сърцето ми едва не се пръсна, когато всички застинаха и ме погледнаха изненадано. Кенън ме гледаше така, сякаш едва можеше да ме разпознае, а погледът на Джейми бе срамежлив. Едва не станах и не излязох от собствения си дом, когато някой най-после се осъзна. Джейми пусна ризата на Джош и хукна към мен. Сграбчих я, внимавайки да не я смажа в прегръдката си, и едва не се разплаках от

облекчение, когато тя обви ръчички около шията ми и изкрещя с цяло гърло.

— Тата.

О, по дяволите. Поне едно от децата все още ме харесва.

Но тогава Кенън обви ръце около крака ми и, намествайки Джейми встрани на кръста си, се наведох и вдигнах и Кенън. Джош се изправи от пода, подръпна тениската си от Северозападния и се усмихна широко.

С перфектни бели зъби.

— Хей — каза той, протягайки ръка към мен, за да се здрависаме, — аз съм Джош.

Вдигнах рамене, усмихвайки се извинително... макар че хич не съжалявах... и казах:

— Съжалявам... ръцете са ми заети. Аз съм Зак. Приятно ми е да се запознаем.

— Да, да — каза Джош и пхна сковано ръце в джобовете на дънките си. — Тъм... Мойра е в офиса си, провежда един разговор. Аз само гледах децата вместо нея.

— Но не мислиш, че това е част от длъжностната ти характеристика — казах сухо, гледайки към него.

— О, нямам нищо против. Кенън и Джейми са страхотни... послушни деца. Имам адски много племенници, затова съм свикнал.

Кимнах и поех надолу по коридора, отчаяно искайки Мойра да се появи от офиса си. Бяхме пригостили стаята за гости в офис, след като получи работата в „Синпас“.

— Получи спешно обаждане от шефа си — обясни Джош, кимайки към офиса.

Мерси, Джош... и сам се досетих.

— Е, сега държа всичко под контрол, ако искаш да си тръгваш — казах му с поглед, който ясно казваше „Мамка му, разкарай се от тук, имам планове с жена си“.

Той получи съобщението ми високо и ясно, а лицето му пламна.

— Разбира се... да. Беше ми приятно да се запознаем.

С Джейми, която дърпаше косата ми, и Кенън, който наблюдаваше разговора ни с интерес, Джош грабна раницата си от стола и я метна на гърба си. Той се насочи към входната врата, точно

когато Мойра излезе от офиса. Тя забеляза първо него и изглеждаше объркана.

— Току-що поръчах пица. Мислех, че ще останеш за вечеря?

Джош хвърли гузен поглед към мен, което адски много ме разяри, тъй като, за какво, по дяволите, можеше да се чувства гузен? И каза:

— Ъм... Зак си е у дома и си помислих, че ще е по-добре...

Мойра веднага се обърна към мен и леко ме успокои, щом видях как лицето ѝ грейна от радост, че ме вижда. Тя гледаше към мен, докато казваше на Джош през рамо:

— Глупости. Поканих те да вечеряш с нас, затова оставаш.

Не успях да сдържа гримасата си, когато тя се вдигна на пръсти, обгърна кръста ми с ръце и ме целуна по устните. Когато се отдръпна, ме погледна директно в очите и все още с гръб към Джош каза:

— Поканих Джош да остане за вечеря, тъй като го задържах до късно на работа, а след това остана да гледа и децата, докато проведа разговора с шефа си. Надявам се да нямаш нищо против.

А в очите ѝ разчетох съобщението силно и ясно. Най-добре да нямам нищо против.

Насилих се да се усмихна и погледнах към Джош.

— Разбира се, че нямам нищо против.

— Идеално — каза Мойра и, обгръщайки ме с ръце, ме плесна по задника. — Нямах време да сготвя, затова тази вечер сме на пица.

— Става — казах, макар вътрешно да потръпнах.

Ядяхме пица толкова често, че вече ми идеше да повърна. Бих убил за нещо различно... нещо домашно. По дяволите, дори маймуна, изпечена на открит огън, ми се струваше по-апетитна в момента. Знам, без никакво съмнение, че част от възмущението ми се дължи на факта, че съм живял по-малко години в модерното общество и повече в общество, където единствените задължения на жената са да се подчинява и да се погрижи стомахът на мъжа да е пълен, докато той цял ден е работил усърдно да осигури храната и защитата на племето. Макар сега да съм модерно мислещ и истински да вярвам, че работата на Мойра е също толкова важна, колкото и моята, просто нямаше как да попреча в мен да се надигне разочарование за това, че ще ядем храна по поръчка, тъй като жена ми е прекалено заета, за да сготви домашна вечеря.

Исусе, аз съм проклет пещерняк и се мразя заради това.
Пуснах децата на пода и се насочих по коридора към спалнята ни.

— Отивам да се преоблека.

И тогава чух Мойра да казва на Джош.

— Би ли наглеждал децата за миг?

Гърбът ми се напрегна и знаех, че това значи, че ще ме последва в спалнята, и че без съмнение бе доловила негодуванието ми. Поех си дълбоко дъх, опитвайки да остана спокоен. Сега не бе време да се караме.

Докато разхлабвах вратовръзката си, я чух да влиза в спалнята и да затваря вратата. Тя прошепна, за да не ни чуят.

— Нещо не е ли наред? Изглеждаш ми някак напрегнат.

Измъквайки вратовръзката си, се заех с ръкавелите. За миг наум притеглих дали да ѝ кажа истината, или да я задържа за себе си, и двете ми се виждаха удачни... но в крайна сметка реших да бъда напълно откровен.

— Просто си мислех, че ще прекарам една хубава вечер със семейството си. Не съм очаквал да имаме компания.

— Е, и аз не го очаквах — каза тя с нотка на кавга в гласа си. — Определено не очаквах шефа ми да се обади по спешност, да не успея да сготвя вечерята и да се налага да моля стажанта си да гледа децата. Но се случи и няма какво да направя по въпроса.

— Но налагаше ли се да го каниш да остава? — попитах, оставяйки ръкавелите в шкафа, преди да се обърна към нея.

— О, не знам — каза тя саркастично. — Налагаше ли се да пропуснеш празничната ми вечеря преди няколко седмици?

— Значи го правиш с цел да ми отмъстиш? — изсъсках ѝ, нападайки копчетата на ризата си.

— Не — каза тя, гледайки ме ужасена. — Това е просто приспособяване към обстоятелствата. Когато нещо застане на пътя на плановете ни.

— Нещо винаги застава на пътя на плановете ни — промърморих и, сваляйки ризата си, я хвърлих на пода, вместо в коша за пране. Това щеше да подлуди Мойра, и макар да бях дребнав, дълбоко в себе си знаех, че греша, затова предпочетох да извадя наяве сприхавото дете в мен.

Мойра изсумтя недоверчиво и каза точно това, което очаквах.

— Е, добре дошъл в моя свят, Зак. Сега знаеш как се чувствам през голяма част от времето.

И, мамка му... знаех, че този удар ще остави празна яма в средата на гърдите ми, която на мига ще се запълни в угризения, но не очаквах да е толкова силен, че едва не ме свали на колене. Изведнъж се почувствах адски изтощен, безпомощен и извън контрол. Прокарах и двете си ръце през косата си и се отдръпнах от жена си, за да не ме види така уязвим.

И на мига почувствах ръцете ѝ върху себе си... те се плъзнаха по гърба ми, преди да ме обгърнат пред корема и да ме стиснат силно. Тя притисна тялото си към моето, меките ѝ гърди се опряха в гърба ми и можех да усетя как отпусна бузата си на рамото ми.

— Съжалявам — прошепна тя и това ме накара да се чувствам още по-гузен.

Обърнах се, обгърнах лицето ѝ с ръце и се наведох, така че носовете ни почти се докоснаха.

— Недей. Няма за какво да съжаляваш. Аз съм този, който се държи като задник.

— Но ти си сладък задник — каза тя дяволито. — И си моят задник.

Не се сдържах и се усмихнах. Тази жена просто ме разбираше.

Разбираше всичко в мен.

Беше най-добрата на света.

Смеейки се, аз я притиснах силно към себе си, изкарвайки дъха от гърдите ѝ, и опрях брадичка на главата ѝ.

— Исусе... съжалявам. През целия ден мисля само за зеления ти сутиен и бикините ти, за това как ме докосваше... как беше готова да яздиш члена ми и бях отчаян да се прибера у дома, за да бъда с теб.

— Все още можем да сме заедно довечера, скъпи — каза тя утешително.

Но това не бе истина. Докато пицата пристигнеше, докато се нахранехме и изпратихме госта си, докато сложехме децата да спят... без съмнение знаех какво ще се случи.

Каквото се случваше почти всяка вечер.

Щяхме да сме прекалено изтощени да направим друго, освен да се изчукаме набързо и веднага след това да заспим дълбок и

изтощителен сън.

Отново.

— Ще отпратя Джош у дома — каза Мойра, решена да ми даде нещо, от което знаеше, че се нуждая отчаяно. — Ще натъпчем децата със сандвичи с желе и фъстъчено масло и ще ги заключим по стаите им. Мога да съм гола и в леглото след петнадесет минути.

Не се сдържах. Засмях се при мисълта как жена ми ще изрита Джош от дома ни и ще търчи наоколо като побъркана, само за да мога да правя порочни неща с нея през цялата нощ. Господи, обичам тази жена.

Поклащайки глава, се наведох, за да я целуна.

— Не, нека бъдем добри домакини за стажанта ти. Изглежда свестен и предполагам, че заслужава да го нахраниш с прясно поръчаната си пица.

— Свестен е — каза Мойра и ми се ухили. — Ще ти хареса.

Повдигнах скептично едната си вежда. Той беше млад, очевидно брилянтен и добре изглеждащ. Обзалагам се, че е и свободен. Децата ми го харесваха и работеше в близкото обкръжение на адски сексапилната ми съпруга. Не го харесвах, ама никак. Въпреки това запазих мнението си за себе си.

— И, между другото — продължи Мойра, а очите ѝ блеснаха пакостливо, — той няма никакви роднини тук, затова го поканих на вечерята за Деня на благодарността следващата седмица.

— Нима? — попитах стегнато, но успях да изразя леко фалшива усмивка на лицето си. Ето как си замина още една семейна вечеря.

— Дам. И днес, преди да напусна офиса ти, поканих и Лиля — каза тя с дори по-голяма и по-дяволита усмивка. — Смятам, че ще са много сладка двойка, не мислиш ли?

Примигнах срещу жена си.

— Ще опиташ да сватосаш Джош и Лиля?

— Ами, аз съм романтичка по сърце, и макар не всеки да може да има това, което имаме ние, поне може да опитаме да им помогнем по някакъв начин да бъдат щастливи. Мисля, че наистина ще си допаднат.

— Прекалено голяма романтичка си — казах ѝ искрено. — Но и аз също съм. Оставих ти цветя на дивана.

Тя се засмя, очите ѝ блеснаха от любов и оценяване на само на усилията ми, но и заради това, че я оставях да си разиграва коня. Позволих на Мойра да ме измъкне от напусеното ми раздразнено състояние и да прави с мен каквото сметне за най-добре.

И пак да кажа, аз съм най-големият късметлия на света.

ГЛАВА ДЕВЕТА

МОЙРА

Алармата ме отскубна от дълбокия изтощителен сън, и тъй като не исках да събудя Зак, протегнах ръка и го спрях.

Застивайки неподвижно за миг, се заслушах в тъмнината, за да се уверя, че Зак все още спи. Не чух нищо, затова започнах да отмятам завивките, за да стана от леглото.

Спрях, когато ръката на Зак се обви около кръста ми и ме издърпа обратно до топлото му тяло.

— Добро утро — каза той сънено и потърка нос в шията ми. Можех да го усетя как нараства и се втвърдява срещу дупето ми.

Задърпах се в ръцете му, опитвайки се да се откъсна от него.

— Заспивай — прошепнах. — Знам, че си изтощен, а аз трябва да започна да правя пуйката.

Прегръдката му просто се стегна около мен.

— Липсваше ми.

Застинах, преди да се обърна и да го прегърна силно.

— И ти ми липсваше.

За пет секунди му позволих да се гушне в мен, защото през изминалите три дни бе на бизнес пътуване в Ню Йорк и се бе прибрал късно, след като заспах миналата нощ. След това обаче, започнах да се отдръпвам от него.

— Но днес имам много неща за вършене, затова ти заспивай, а по-късно ще дойда да те събудя.

Той стегна отново хватката си и се чудех дали да бъда подразнена или очарована. Господи, какво ли не бих дала просто да си лежа тук и да се гушкам със съпруга си. През последните няколко дни ми липсваше толкова много. Знаейки, че е твърд в момента за мен, ме правеше адски разгонена, но освен това бях стресирана заради огромния празник за Деня на благодарността, който трябваше да подготвя. Нагласих алармата си за пет сутринта, изчислявайки

прецизно времето, което ще ми отнеме да подготвя пуйката, да я напълня и да я пъхна във фурната, преди да се заема с целия куп неща, които ме чакаха за празничния обяд в два часа.

Зак ме пусна рязко и аз скочих от леглото, преди да се подам на изкушението да оставя съпруга ми да прави с мен това, което пожелае. В тъмнината тръгнах внимателно през стаята, за да може той да си почине, и тихо нахълтах в кухнята като нинджа готвач.

Миналата нощ подготвих почти всичко, затова се придържах към графика. Навеждайки се, бръкнах в най-долният шкаф, за да извадя тавата за печене. Изправяйки се, се стреснах, когато Зак обви ръце около кръста ми.

— Зак — казах със сърце, биешо до пръсване. — Какво правиш? Връщай се в леглото. Знам, че си изтощен.

— Не изтощен — каза той и се наведе, за да целуне шията ми. — Разгонен съм.

За да ми докаже думите си, той притисна твърдия си член към дупето му, като в същия момент дръпна бедрата ми за пълен ефект. На мига и аз се почувствах разгонена.

Но освен това съм и прагматична.

— Скъпи — казах и се опитах да не простена, — обичам те, но имам да направя милион неща, за да се подготвя за днес.

— Ще ти помогна, след като те изчукам — каза той и се наведе, за да целуне и другата страна на шията ми. Едната му длан се плъзна от бедрото към гърдата ми и я стисна леко.

— Ммм — отметнах глава назад и направих слаб опит да се отдръпна от него.

— Бях в командировка и жена ми и децата ми ми липсваха ужасно много, и не съм правил секс с теб от четири дни — промърмори Зак, а другата му ръка се плъзна по стомаха ми, преди да се шмугне под ръба на долнището на пижамата ми. Пръстите му се мушнаха под ластика на бикините ми, насочвайки се с умисъл на юг.

Той на мига намери клитора ми и го потупа, а тъй като познавах добре съпруга си, знаех, че това значи, че ме иска бързо и силно. Бе изпълнен с отчаяно желание и знаех, че пляскането няма да ми се размине. Знам, че Кенън може да проспие всеки шум, а ако Джейми се събуди, тя бе прекалено малка, за да осъзнае какво вижда, но освен

това още не можеше сама да излиза от кошарата си, затова нямаше да ни хванат.

С тази мисъл и със знанието, че след това съпругът ми ще ми помогне с готвенето, съм напълно „за“.

Вдигнах ръка и я плъзнах под ръба на пижамата си, притискайки силно ръката на Зак, за да му дам да разбере, че искам да е малко по-груб.

— Да, скъпа — каза окуражително, виждайки капитулацията ми. — Искаш това, нали?

— Толкова много — задъхах се аз, докато той галеше влажната ми женственост с кръговидни движения.

— Имам една фантазия — изръмжа той с устни до ухото ми, докато пръстът му продължаваше да кръжи около клитора ми. — След като всички си тръгнат днес и децата са заспали дълбоко, ще те сложа на масата, ще те залее със сос от боровинки и ще си направя личен празник на благодарността.

Можех по-ясно от деня да си представя как моя порочен нецивилизован мъж прави това с мен, и това в комбинация с прекалено умелите му пръсти, които се движеха по мен, бе прекалено много. Експлодирах победоносно, викайки името му, докато освобождението преминаваше през тялото ми.

— Мамка му — простена той и измъквайки леко ръката си, сграбчи бикините ми и долнището на пижамата ми, смъквайки ги надолу по краката ми. — Толкова съм твърд, че чак ме боли.

— Побързай — простенах накъсано.

Той се отдръпна леко и мислено можех да видя как смъква боксерките си, за да освободи масивния член, който толкова много обичах. Моят член. Мой, мой, мой.

Автоматично се наведох напред, разтваряйки колкото се може по-широко крака въпреки пижамата около глезените ми, опирайки ръце на плота. Погледът ми се насочи върху торбите от „Пепъридж Фармс“, пълни с продукти, а тялото ми се напрегна нетърпеливо, очаквайки инвазията му.

И той не ме разочарова.

Зак никога не ме разочароваше.

Застанал зад мен, той прокара върха на члена си по влажните ми гънки. Точно преди да проникне с огромната си ерекция в мен, той

прошепна:

— Буквално изпитвам болка, когато съм далеч от теб, Мойра. Не мога да го понеса.

Тялото ми потръпна неконтролируемо от любовта, похотта и глада в гласа му. Нямах никакъв контрол над тялото си, когато то се тласна назад, за да го поеме.

— Мамка мууу! — простена Зак и сграбчи бедрата ми, за да ме задържи неподвижно. Пръстите му се впиха болезнено в плътта ми. — О, по дяволите, Мойра... по дяволите. Мамка му. Толкова е хубаво. Ще свърша толкова силно.

Думите му ме разпалиха още повече. Издърпах се напред... усещайки как се изплъзва от мен почти до самия край, и тъй като много добре познавах дължината на съпруга си, точно преди да се измъкне от тялото ми спрях и се тласнах силно назад.

— О, господи, Мойра... скъпа. Не спирай да го правиш — помоли ме той.

И аз не спрях.

Докато съпругът ми стоеше напълно неподвижен зад мен, с ръце, сграбчили бедрата ми, аз се тласках напред и назад, чукайки го силно.

Бързо.

И шумно.

Двамата стенехме и пъшкахме, насочвайки се към освобождението. Кожа и подгизнала плът се срещаха с шумно пляскане.

О, как ми липсваше това диво усещане, което винаги изпитвахме един към друг. Липсваше ми да знам, че съпругът ми копнее за мен по този начин. Понякога по време на любенето ни се чувствах някак самотна, вероятно забравяйки връзката, която бе като горски пожар помежду ни, който чакаше само една искра, за да лумне.

А когато лумнеше, милостиви боже, изгаряше като слънце наред пустинята.

Чуках съпруга си без милост, игнорирайки втория оргазъм, който се надигна в мен, и продължих да се тласкам, докато Зак не започна да диша задъхано, приближавайки се към върха.

— Хайде, скъпи — окуражих го аз, стисвайки зъби. Погледнах надолу, виждайки как гърдите ми подскочат срещу горнището на

пижамата ми и се наведох по-надолу, поглеждайки как ерекцията му влиза и излиза от тялото ми.

О, господи... беше толкова секси.

— Свършвам — простена предупредително Зак, сграбчвайки ме по-силно с ръце. Само с мощта на силните си ръце той ме задържа напълно неподвижно. Отдръпвайки се веднъж, той се заби силно в мен, потъвайки толкова, колкото можех да го поема и застина напълно неподвижен.

— Да — прошепна той почтително, а аз можех да усетя как члена му подкача лекичко в мен, докато изливаше семето си. — О, Мойра... толкова е хубаво.

Собственият ми оргазъм изригна, пронизвайки гръбнака ми, карайки бедрата ми да се загърчат срещу него. Движенията ми явно са били прекалено, защото Зак се отдръпна назад, почти излизайки от мен, преди да се тласне отново, стенойки.

— Мамка му... мисля, че ще свърша отново. Проклятие... скъпа... по дяволите.

Да!

Обичах да чувам Зак изгубен така. Тонът му... караше ме да се чувствам неповторимо. Дори не бе нужно да ми казва нещо, защото в тази минута знаех... напомних си... колко много знача за него.

Колко съществено важна съм за него.

Съпругът ми се отпусна на гърба ми, обви ръце около мен и зачакахме малките тръпки, разтърсващи телата ни, да утихнат. Държахме се здраво един за друг... потопени един в друг, докато дишането ни се успокои.

— Обичам те — прошепнах аз.

— Ако е дори наполовина на това, колко те обичам аз, значи е наистина голяма любов — засмя се той и целуна задната част на главата ми.

През следващите пет минути се привеждахме в приличен вид. Докато закопчавахме и намествахме дрехите си обаче, разменихме много сладки целувки. Зак ми разказа за пътуването си до Ню Йорк, докато аз вадах лук и целина от хладилника, заедно с два ножа.

Докато седяхме един срещу друг на кухненския остров, аз режейки целина, а Зак режейки лук... тъй като ми бе казал, че

истинските мъже не плачат и ми го доказва, взимайки миризливия зеленчук... той реши да изсмуче част от щастието, изпълващо стаята.

— Ами... няма да можем да отидем някъде за годишнината ни следващия месец, както се надявах — каза той тихо.

Ръцете ми застинаха и обърнах глава към него. Лицето му бе изпълнено със съжаление.

— Защо? — попитах, опитвайки да звуча равнодушно, но вътрешно бях изпълнена с разочарование.

— Тази седмица отваряме нов дистрибуционен център. Трябва да съм там — каза той и отново започна да реже лука.

Очите ми се напълниха със сълзи. Искане ми се да кажа, че е заради Зак, който режеше лук близо до мен, но знаех, че не е това. А защото наистина се надявах да имам няколко дни насаме със съпруга си. Някъде, където да бъдем диви, без задръжки, фокусирани единствено един върху друг. Не сме го правили, откакто Кенън се роди. Но и преди това също нямахме кой знае колко време с моята работа и следването на Зак, за да вземе диплома по бизнес администрация. И тогава крадахме само няколко момента, точно като сега, когато ме изчука набързо в кухнята, преди да направя плънката.

— Много съжалявам, скъпа — каза той, оставяйки ножа. Пристъпи към мен, за да ме прегърне, и макар да държах лицето си наведено, знаех, че той вижда сълзите ми. — Но през януари може да отидем някъде, когато всичко е готово. Обещавам.

Знам, че алтернативата би трябвало да е лесна. Разбира се... можеше да идем друг път. Това значеше, че все пак щяхме да имаме време заедно, но също така значеше, че бракът ни отново бе на второ място. Което значи, че аз съм на второ място, и в този миг осъзнах, че не е само болезнено, дразнещо или разочаровашо. Всичко започна вече да горчи.

И все пак направих това, което Мойра прави най-добре. Отдръпнах се и му се усмихнах.

— Няма проблем. Може да го направим по-късно.

Той ме погледна колебливо за миг, но видях много ясно момента... просто се изписа на лицето му... когато прие думите ми. Той изглеждаше невероятно облекчен, когато избра да повярва, че не е наранил чувствата ми.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ЗАК

С Мойра стояхме до отворената врата и махахме за довиждане на Джош и Лила, докато те отиваха към колите си, носейки в ръцете си хартиени пликове, пълни с остатъци от празничната трапеза за Деня на благодарността. Трябваше да призная... Мойра бе права за това. Само няколко минути, след като бяха представени един на друг, беше станало ясно, че са дълбоко заинтересувани и привлечени един от друг. Лила отмяташе коса флиртуващо, докато говореше с Джош, а Джош попиваше всяка нейна дума. И определено не криеше одобрителните погледи, които ѝ хвърляше.

С Мойра си хвърляхме знаещи погледи през масата, докато хапвахме пуйка, плънка, картофено пюре, зелен боб, сос от боровинки и царевичен пудинг. Докато Мойра сервира десерта... всеки можеше да избере между тиква, пекан или ябълков пай... Джош вече бе поканил Лила на вечеря на следващия ден.

Жена ми е адски брилянтна.

Гледахме ги за миг, докато Джош придружи Лила до колата ѝ и двамата застанаха близко, докато говориха, но тогава побързах да дръпна Мойра обратно в къщата, затваряйки входната врата. Тя ми намигна съзаклятнически и сложи ръка на кръста ми, преди да каже.

— Сигурна съм, че ще ни поканят на сватбата.

Изсумтях и се наведох, за да я целуна.

— По дяволите, първородното им дете трябва да е кръстено на теб... без значение дали е момче или момиче.

Мойра се засмя и се отдръпна.

— Върви помогни на Рандал да се справи с пая. Аз ще изкъпя децата и ще ги приготвя за лягане.

— Имаме сделка — казах ѝ, обръщайки се към кухнята.

Беше наистина страхотен ден.

Не беше интимната вечеря, която исках, но се оказа, че истински се насладих на гостите ни. Всичките ми съмнения относно Лила изчезнаха, щом видях интереса ѝ към Джош. Почти се чувствах засрамен, задето бях помислил, че има някакви намерения към мен, защото, докато я гледах как флиртува, как се закача и как се кикоти с него, осъзнах, че не е била нищо друго, освен пълен професионалист с мен. Беше интересно да виждам как вероятна нова любов разцъфва на масата пред нас и винаги съм много щастлив Рандал да бъде с нас, тъй като той бе най-близкото до семейство, което имах тук.

Докато осиновителя ми Парайла все още се радваше на добро здраве в амазонската джунгла, не го бях виждал отпреди с Мойра да се венчаем, и за жалост не бях сигурен, че някога ще го видя отново. Бях щастливец, че отец Гаул все още ни изпращаше мейли, уведомявайки ни какво се случва в бившето ми племе Караикан, но това бе всичко, на което можех да разчитам, тъй като сателитните телефони и пощите не бяха опция дълбоко в джунглата, където живеяха те.

Когато влязох в кухнята, видях Рандал, приведен над ябълковия пай, ядейки с вилица директно от купата. Той погледна нагоре, щом ме чу, изчерви се леко виновно, но след миг продължи необезпокояван да си хапва.

— Беше останало много малко — промърмори той с пълна уста.
— Не виждах причина да цапам друга чиния.

Свих рамене, тъй като звучеше логично, и реших да се присъединя към него. Заобикаляйки кухненския остров, взех вилица от сушилника за прибори и я забодох в хрупкавата коричка. Лапнах голяма хапка. Докато дъвчех сладкия сладкиш, Рандал попита:

— Е, какво правиш с работата?

Завъртях глава към Рандал и го погледнах изненадано.

— Моля?

— Работата? — повтори той, оставяйки вилицата на плота, за да забърше устата си с кърпичка. — Как върви?

— Не съм сигурен какво имаш предвид — казах му и също оставих вилицата си. — Двамата с теб всеки божи ден говорим за работа. Защо ме питаш как върви?

Рандал поклати глава и ми се усмихна.

— Говорим за работата, да... но имам предвид, че искам да знам как се справяш? Как е стресът? Харесва ли ти това, което вършиш?

Знам много добре колко си добър в това, което вършиш, и знам, че се справяш фантастично с всичко, което изскочи, но питам как се справяш като цяло?

— Добре съм — казах внимателно... наистина не съм сигурен какво цели. Почти имах чувството, че търси точно определен отговор от мен, и се боях, че няма да му дам това, от което има нужда.

— Работиш доста часове извънредно — отбеляза Рандал. За една секунда се зачудих дали Мойра не му е казала нещо. Погледът ми се стрелна към вратата през коридора, в края на който тя къпеше децата, преди да погледна отново към Рандал. Той ме гледаше очаквателно.

— Да, поработвам извънредно — казах му уверено и отново взех вилицата, за да продължа с пая. — Но всичко е наред. Знаеш, че държа всичко да е свършено, и знаеш, че не познавам друг начин.

Рандал ме погледна замислено за миг, претегляйки думите ми. Погледнах към него, без да мигна, тъй като последното нещо, за което исках да говоря, бе това, че съм претоварен с работа. Знам защитническите му инстинкти, и че ако реши, ще се намеси и ще ми каже да отстъпя.

Той най-после кимна и отново взе вилицата си, насочвайки я към пая. Точно преди да лапне нова хапка, той каза:

— Просто се тревожа... след като предложиха на Мойра работа на пълен работен ден в „Емори“, знам, че ще бъде стресирано и за двама ви, докато градите кариерите си и опитвате да отгледате семейство. Ако имаш нужда да...

— Каква работа на пълен работен ден? — попитах и мускулите ми се напрегнаха, тъй като нямах никаква представа за какво, по дяволите, говореше той.

Рандал веднага разпозна гнева в тона ми. Лицето му пламна и се изкриви леко от вина.

— Господи... съжалявам. Просто предположих, че Мойра ти е казала. Всъщност не е точно предложение, а справка от страна на антропологическия департамент, за да видят дали е заинтересувана... но тя изглеждаше така развълнувана...

— Не ми е казала нито дума за това — промърморих, пускайки вилицата си на плота.

— Е, ами през последните два дни те нямаше. Може би просто е чакала...

— Кога ти е казала за това? — срязях го.

— Само преди ден — каза бързо Рандал. — Когато научи... тя ми се обади...

Гласът му се прекърши, когато осъзна, че това звучи дори по-зле. Жена ми се бе обадила да съобщи на него тази важна новина, а не на мен.

Точно тогава Мойра влезе в кухнята, понесла Джейми на ръце. Кестенявата ѝ косичка все още бе влажна от банята и тя изглеждаше повече от очарователно в жълто-бялата си пижамка с малки пантофи във формата на патешки глави на крачетата си. Мойра забеляза изражението ми и я видях как се напрегна.

Нямаше да я карам да чака.

— Приела си работа на пълен работен ден в „Емори“? — попитах, без дори да опитам да прикрия обвинителния си тон.

Мойра веднага се обърна и подаде Джейми на Рандал. Той я взе, без да разменят нито дума, но погледите им се срещнаха и сякаш през тях премина нещо, което нямаше нужда от думи. Те определено говореха и това ме разяри. Не се и съмнявам, че погледът, който току-що споделиха, бяха вследствие на разговорите им за дългите часове, които работя, и за работата на пълен работен ден, който бе приела Мойра.

Всичките неща, за които, по дяволите, би трябвало да говори с мен.

Рандал бързо напусна кухнята, отнасяйки със себе си Джейми, преди да се наведе към Мойра. С по-спокоен глас, но все още разярен, аз я попитах:

— Получила си предложение за работа на пълен работен ден и дори не си направи труда да ми кажеш?

Мойра поне имаше приличието да изглежда засрамена, когато прошепна в отговор:

— Не беше официална оферта... просто разговарях с приятел от антропологичния департамент. Бях любопитна относно потенциалното...

— Чакай малко, по дяволите — изсъсках, прекъсвайки я. — Ти си го поискала? Мислех, че се съгласихме да не се връщаш на работа преди Джейми да стане достатъчно голяма, че да тръгне на градина.

— Зак — каза успокоително Мойра, слагайки ръка на гърдите ми. — Просто бях любопитна. Да върша тази работа за „Синпас“ ме накара да осъзная колко много ми липсва преподаването. Просто разговарях приятелски с...

— И не можа да си направиш труда да ми го кажеш? — срязах я аз. — Не мислиш ли, че това е нещо, което първо трябва да обсъдим?

Сега лицето на Мойра пламна, но не от неудобство или вина, а от гняв. Беше истинско ирландско червено и накара очите ѝ да потъмнеят още повече, докато гневът в нея нарастваше.

— И кога точно бих могла да говоря с теб за това, Зак? През петте минути, които ти трябва да се приготвиш за лягане, след като се прибереш посред нощ, или сутринта, когато бързаш да изхвърчиш през вратата? О, чакай... знам... може би по време на редовното сутрешно чукане бих могла да успея да те убедя да отделиш малко време, за да седнеш с жена си и да поговорим за моите амбиции в този живот и причината за това защо съм адски недоволна.

Игнорирах сарказма ѝ и опита да смени темата. С нисък глас ѝ казах:

— Когато става въпрос за нещо толкова важно, знаеш, че ще намеря време да поговорим. Осъзнаваш ли колко глупаво изглеждах, когато научих за това от Рандал, но не от жена си?

Болка изпълни очите на Мойра и тя пое дълбоко дъх, преди да го изпусне бавно. Винаги гласът на разума по време на караниците ни, тя каза тихо:

— Съжалявам, Зак. Просто си говорихме, нищо повече. Това е, което правя... аз говоря. Говоря с онези, които са тук за мен и около мен, и наистина, наистина съжалявам, че се случи така, че това да бъде Рандал в този момент.

Пронизваща болка премина през тялото ми.

— Да не би да казваш, че не съм тук за теб?

Тя бързо поклати глава.

— Не, разбира се, че не. Не това казвам. Просто... мислех за това, но не много сериозно, и тогава от колежа казаха, че наемат нови преподаватели, затова се развълнувах и се обадох...

— На Рандал — горчиво заявих аз. — Обадила си се на Рандал.

— Ти работеше... в друг щат — посочи ми тя, а гневът отново пламна в очите ѝ.

Вината ме прониза, затова направих онова, което правех обикновено.

Отклоних се, точно както правеше тя.

— Нека забравим за това за миг — казах леко презрително. — Какво ще кажеш да се фокусираме върху частта, в която ти продължаваш напред, правейки животопроеменящи планове, които трябва да правим като семейство, и дори не си си направила труда да провериш как се чувствам относно това. Бяхме се разбрали, Мойра... че ще останеш у дома с децата, докато тръгнат на училище. И двамата се съгласихме, че това е важно.

— Знам — каза тя и можех да видя как е готова да ми даде всички причини за това, че е размислила, но не исках да ги чуя.

Поне не сега, защото бях бесен.

— Казвай каквото поискаш, Мойра, че работя прекалено много, че съм прекалено зает да разговарям с теб, и продължавай да си го казваш, ако това ще те накара да се чувстваш добре, но и двамата знаем, че не е истина. Може и да ме нямаше през последните няколко дни, но не се преструвай, че това е нещо, което е изскочило внезапно, и не си могла да се свържеш с мен. Очевидно е, че си мислила за това от известно време, и си се обадила да споделиш с Рандал, вместо да го направиш със съпруга си. Всичко, което трябваше да направиш, бе да поискаш... да поискаш да седнем и да поговорим за това, което е важно за теб, и аз щях да го направя. Но истината е, че си била толкова заета, колкото съм и аз, уловена в собствените си мисли, и просто не си искала да положиш усилия да обсъдим заедно това така, както би трябвало. Вместо това, вероятно си решила да се обърнеш към Рандал, защото знаеш, че той ще те подкрепи в желанието ти да се върнеш на работа. Точно както той подкрепя всички задължения, които поискам да поема. Така е лесно. Кара те да се чувстваш добре. Дава ти това, от което имаш нужда, и което очевидно не смяташ, че бих могъл да ти дам. Сега, не знам дали наистина искаш да се върнеш на работа на пълен работен ден като учител, или просто преследваш вятърни мелници, но следващия път, когато решиш да взимаш решения, засягащи нашите животи, предлагам ти да го направиш с мен, а не с някой друг.

И преди да успее да започне да спори с мен, а аз виждах, че иска, грабнах ключовете си от куката на стената до пералното помещение и

излязох навън. Възнамерявах да покарам малко, докато се успокоя.

В сегашното ми положение сигурно щях да се прибера у дома след седмица.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

МОЙРА

Сутринта на Коледа...

Свивайки крака под себе си, докато седях на дивана, аз издухах парата, вдигаща се от чашата с кафе в ръцете ми. Позволих на погледа ми да се плъзне по коледното дърво и лампичките и се насладих на тишината и самотата за миг. Обичах топлия блясък на нежната светлина в притъмнялата дневна точно преди зазоряване, която ме изпълваше с мир и спокойствие, което не бе нещо, което чувствах през последните дни.

Нещата просто бяха... зле.

Още от кавгата ни преди месец просто не можехме да влезем в релси. Самата кавга отмина доста бързо. Зак излезе да покара, и когато се върна, ми се извини, задето ми се бе ядосал така, и задето бе излязъл от къщи. Аз му простих бързо, защото, нека сме честни, той имаше причина да се чувства ядосан и наранен. Знаех, че това, което бях направила, бе грешно.

О, беше вярно, че имах мечти и бях осъзнала, че са неосъществими, но не беше правилно да не ги обсъдя със Зак от самото начало. Той беше моят най-добър приятел, моят довереник, моят ментор и моят най-голям шампион. Той беше моята сродна душа, Ин на моя Ян, вселената го бе създала само за мен и за никоя друга. Беше грешно да позволя нещата да се развият така и да избира полесния начин. Когато Зак каза, че съм се обадила на Рандал, за да споделя за работата, вместо на него, беше прав. Направих го, тъй като не исках да се карам със Зак. Боях се от това, което можеше да каже съпруга ми, и дори не му позволих ползата да се усъмня в реакцията му. Все още потрепвах от вина за това, но както казах, кавгата приключи и извинението бе прието.

С изключение на това... че нещата станаха някак странни.

Ние просто... съществувахме.

Разговорите ни бяха учтиви. Смеехме се заедно с лекота и се подкрепяхме изключително добре. В повечето вечери Зак се опитваше да се прибира у дома за вечеря, а аз не повдигнах повече въпроса за преподаването, макар че вечерта на Деня на благодарността Зак да ме бе уверил, че ако искам да го направя, той ме подкрепя на сто процента.

Казвахме правилните думи, правихме правилните неща и все пак... всичко изглеждаше наистина нередно.

„Връзката“ ни бе изчезнала и се ужасявах, че това може да е дълбока пукнатина между нас, която не може да бъде поправена.

Можех да чуя как Джейми се върти в креватчето си, и тъй като Зак спеше леко, знаех, че в момента вероятно става от леглото ни. Дори перспективата, че Дядо Коледа е дошъл през нощта, не бе в състояние да събуди Кенън от дълбокия му сън, затова знаех, че Зак ще мине през стаята му да го събуди.

Знам, че Зак ще е изненадан да открие, че съм станала, защото не бях ранна птичка, но на Коледа винаги бе различно. Винаги имаше едно вълнение, което препускаше през вените ми, което бе още по-осезаемо сега, когато имахме деца, които да се насладят на магията. Джейми все още не бе напълно сигурна какво представлява Дядо Коледа, но Кенън бе невероятно развълнуван миналата нощ. Беше ме попитал над дузина пъти дали мисля, че е бил достатъчно добър през годината, че да получи подаръците, които желае.

Шумолене на малки крачета се чу по коридора и погледът ми се насочи настрани, за да видя как Кенън се хвърля на колене пред коледното дърво. Очите му се разшириха удивено, щом видя всичките подаръци. Бях опаковала всички подаръци от „Дядо Коледа“ в златиста хартия, завързани с червена панделка за Джейми и със зелена за Кенън.

— Всичките ли са за мен? — попита Кенън, без да откъсва поглед от елхата.

— Дядо Коледа остави бележка, в която пише, че подаръците със зелената панделка са за теб, а тези с червената са за Джейми.

Той изглеждаше леко разочарован, че трябва да споделя със сестра си, но въпреки това се отпусна на колене с очи, блестящи от вълнение.

— Нека изчакаме Джейми — казах му, а на лицето му се изписа измъчено изражение. — Мога да чуя, че татко я взима от креватчето ѝ.

Обръщайки се, оставих чашата на масичката до дивана и отидох при Кенън. Сядайки на пода до него, издърпах огромна златна кутия с червена панделка.

— Това ми прилича на много хубав подарък — казах аз, подавайки му го.

Милият ми Кенън изглеждаше толкова развълнуван, докато взимаше кутията, а нетърпението му бе възнаградено, когато Зак влезе в стаята, носейки на ръце Джейми. Тя изписка, виждайки подаръците, и почна да скандира:

— Дядо Коледа. Дядо Коледа. Дядо Коледа.

— Ето — каза Зак и се наведе, подавайки ми Джейми. Настаних я в скута си и гледах как Зак сяда срещу Кенън.

Джейми се наведе напред и грабна кутия със зелена панделка, с което си спечели вик от Кенън.

— Това е мое!

— Хей — Зак се пресегна и сграбчи Кенън, дръпвайки го към себе си. Наведе се и го целуна по главата... нещо, което не спираше да изпълва сърцето ми с топлота... и каза: — Не крещи на сестра си. Дядо Коледа може да дойде и да си вземе обратно подаръците.

Нежно измъкнах кутията от Джейми и ѝ подадох една с червена панделка.

— Червените са за теб. — Но тъй като бе прекалено малка да различава цветовете, трябваше постоянно да следя накъде се насочват малките ѝ крадливи ръчички.

И двете деца започнаха да късат опаковъчната хартия. Кенън пръв стигна до своя подарък... легло на „Трансформърс“. Той изписка щастливо и започна да отваря кутията.

— Чакай малко, дечко — каза меко Зак. — Какво ще кажеш първо да разопаковаме всички подаръци, и след това да си играеш с играчките. Става ли?

Кенън се усмихна широко и Зак започна да раздава подаръците.

Следващите двадесет минути бяха изпълнени с разплитане на панделки, късане на хартия и щастливите викове на децата. Със Зак просто седяхме и гледахме всичко с широки глупави усмивки на лицата си, и съм почти сигурна, че се наслаждавахме на това повече, отколкото се радвах на децата. Това беше единствената ни възможност през годината да ги разглезим, без да изпитваме вина за това.

Докато децата играеха с новите си играчки, а Зак събираше хартиите, аз направих канелени рулца за закуска. Изискваше се малко финес и твърдия татков глас, за да накараме децата най-после да седнат на масата да закусят, и никога не съм виждала храната да изчезва толкова бързо. Дори мисля, че Кенън се опита да глътне половин рулце, без да го дъвчи. Дори се изплаших, че ще трябва да му приложам метода Хаймлих.

Бях истински изненадана, когато Зак пристъпи зад мен, докато миех чашата си от кафе в мивката, и обви ръце около кръста ми, сгушвайки лице в шията ми. Макар двамата със Зак да бяхме интимни много пъти, откакто се скарахме, това ми се стори странно. Определено няхаме проблеми, що се отнася до секса, но сега осъзнах колко много ми бяха липсвали малките спонтанни прояви на привързаност, като тази, която правеше той в момента. Всъщност дори не мога да си спомня кога за последния месец сме се прегръщали така спонтанно.

Простото му докосване ме изпълни с толкова много емоции, че коленете ми омекнаха. Необуздана надежда и радост забълбука в мен и за миг пренасочих това чувство към спомена, когато Зак за пръв път ми каза, че ме обича. Беше сякаш се влюбвах отново в този мъж.

— Искаш ли си коледния подарък? — попита ме той с нисък, мъркащ глас.

— Какво? — издишах и се обърнах, за да го погледна. — Не, Зак. Съгласихме се, че няма да си правим подаръци днес.

Тъй като бяхме много заети и наистина искахме да има повече за децата, със Зак се бяхме съгласили да махнем това напрежение и от двамата ни и да не си разменяме подаръци.

— Успокой се — каза той, посягайки към джоба на пижамата си. — Не е нещо голямо.

Той измъкна малка черна кутия без никаква опаковъчна хартия и ми я подаде. Погледнах я любопитно за миг, преди да я взема. Когато я отворих, се обърках тотално, виждайки две флашки вътре. С черни букви на едната пишеше „Избор 1“, а на другата „Избор 2“.

Погледнах нагоре към него, смръщила вежди.

— Какво е това?

— Малко по-късно ще ти покажа — обеща той и взе отново кутията от мен. Навеждайки се, той ме целуна, преди да ме плесне по

дупето и да каже.

— Сега... Ранда̀л ще пристигне всеки момент със своите подаръци. Защо не отидеш да се изкъпеш, а аз ще наглеждам децата през това време?

Напълно объркана, можех само да поклатя развеселено глава, преди да се насоча към банята.

Толкова с надеждата да можем да се разкарваме по пижами през целия ден.

Звънецът на вратата иззвъня и аз отидох да отворя, провиквайки се през рамо.

— Зак... Ранда̀л пристигна.

Той беше в спалнята си и си „взимаше душ“ през последния половин час, което беше странно, защото Зак бе от типа мъже, които бяха готови за пет минути. Беше минало доста време, откакто се изкъпах, и дори бях оставила косата ми да изсъхне сама, вместо да се изсуша със сешоар, тъй като бях нетърпелива да изляза в дневната, за да гледам как децата си играят с новите играчки.

Отворих вратата и се усмигнах широко на Ранда̀л.

— Честита Коледа.

Той носеше шапка като на Дядо Коледа, килната леко наляво, а в ръцете си държеше две огромни торби с подаръци. Знаех, че всичките са за децата, тъй като и с Ранда̀л се бяхме разбрали да не си разменяме подаръци тази година.

— Честита Коледа, скъпа Мойра.

— Влизай — казах му и посегнах към едната от чантите. Той я пусна с благодарност и ме последва отново в дневната.

— Чичо Ранда̀л — извика Кенън от мястото си на пода, където си играеше с няколко колички на „Хот Уийлс“. — Ела да видиш какво ми донесе Дядо Коледа.

Джейми се изправи от земята и се заклати към него, стискайки новата си кукла. Ранда̀л остави другата торба с подаръци на пода, вдигна Джейми на ръце и заобиколи дивана, тръгвайки към Кенън.

— Нямам търпение да видя какво ви е донесъл Дядо Коледа. И аз имам подаръци.

Започнах да се смея, но звук от коридора зад мен привлече вниманието ми. Зак се приближаваше, влачейки след себе си огромен куфар на колелца. Зяпнах срещу него, а той ми намигна, преди да попита Рандал.

— Имаш ли нужда от нещо друго, преди да тръгнем?

— Да тръгнем? — възкликнах аз, поглеждайки към Рандал.

Той дори не ме погледна, а просто седна на пода с Джейми.

— Добре съм. Забавлявайте се.

— Да се забавляваме? — повторих глупаво.

— Да, забавление — каза Зак и бе побутна към вратата. — Взимай си чантата. Трябва да гоним полет.

— Чакай — казах, забивайки пети в пода. — Какво става тук?

— Още сега започваме с празнуването на годишнината ни — с престорено раздражение заяви Зак, но очите му блестяха весело. — Сега се стегнете, г-жо Ийстън. Целунете децата за довиждане, ако трябва, но аз съм готов да изведа жена си оттук и да направя куп порочни, секси неща с нея.

— Аз оставам с децата — оповести весело Рандал, но аз вече се бях досетила за това.

— Но дрехите ми...

— Събрах багажа ти вместо теб — каза Зак и отново ме побутна към вратата.

— Но взе ли ми...

— Взех всичко, което мисля, че ти трябва — увери ме той и пак ме побутна. — А каквото съм пропуснал, можем да го купим, макар че се съмнявам, че ще ти се налага да носиш много дрехи.

— Но...

Той ме накара да замълча с целувка.

Силна, брутална целувка, последвана от тих стон, който само аз можех да чуя.

— Замъквай си задничето в шибаната кола, Мойра. Колкото по-скоро стигнем там, толкова по-скоро ще мога да чукам жена си. Ясно?

Вълна от похот премина през мен и аз закимах бързо. Той мина покрай мен, насочвайки се към вратата. Аз го последвах... напълно омагьосана, преди да поклатя глава.

— Чакай — извиках му, — трябва да прегърна децата за довиждане.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

ЗАК

— Това е ключът за стаята ви, г-н Ийстън — каза рецепциониста. — Етаж петнадесети, стая 1588, с гледка към океана и балкон. Веднага ще изпрати пиколото да донесе багажа ви.

Взех двете пластмасови карти и поклатих леко глава.

— Изчакайте с багажа. Ще се обадя кога да го донесете.

— Да, сър — каза рецепциониста, кимайки леко с глава и отправяйки ми знаещ поглед.

Исках да остана насаме с жена си и го исках на мига.

Преметнах кожената си ръчна чанта през рамо, защото в нея беше лаптопът ми и по някое време щеше да ми потрябва, и хванах Мойра за лакътя. Тя се оглеждаше наоколо удивена, все още не можейки да осъзнае как преди шест часа стояхме пред коледната елха с децата, а сега се намирахме в Насау^[1].

Честно казано, очаквах да ме засипе с въпроси, но единственото, което бе попитала, когато се качихме в колата на път за летището, бе:

— Колко дълго си планирал това?

Бях ѝ отговорил искрено. Искаше ми се да ѝ кажа, че съм го планирал през цялата година, но истината бе, че бях направил резервацията само преди четири дни, когато ми просветна.

Още от караницата ни в Деня на благодарността аз се грижех за нараненото си его. Това, че Мойра не ми бе споделила за желанието си да се върне на работа, бе голям удар върху увереността ми. Мислех, че жена ми ме смята за своя най-голям герой, за мъжа, който винаги ще поправя нещата за нея. Вместо това открих, че тя ми няма доверие, и това ме накара да започна да си задавам въпроси. Макар да бяхме успели да се върнем в нормалната си рутина, бездната помежду ни сякаш ставаше все по-дълбока с всеки изминал ден и аз започнах да подлагам под съмнение всичко, което бе важно за мен.

Започнах да се съмнявам в това, което бяхме изградили с Мойра, и в това, което вярвах досега.

Знаех, че и Мойра се съмнява, тъй като можех да го видя в очите ѝ.

Прозрението ми дойде преди четири дни, когато се качих на тавана, за да намеря оригиналните документи за заема за къщата. Мислехме да рефинансираме и исках да огледам първоначалните клаузи в договора. Бях обърнал цялата къща, опитвайки се да ги намеря. Мойра предположи, че може да са на тавана, но, по дяволите... до този ден дори не знаех, че имаме таванско помещение, тъй като никога досега не ми се бе налагало да ходя там.

И, да, точно там намерих кашон с надпис „Документи за къщата и банкови споразумения“, изписан с почерка на Мойра, което доказваше, че тя го е качила тук горе, а когато се насочих към изхода, нещо улови погледа ми.

Туристическа раница.

Или по-точно раницата на Мойра.

Тази, която носеше в Амазония преди осем години, когато дойде за пръв път да ме търси.

Не това бе проблемът. Приклекнах до раницата и докоснах ципа, знаех, че е носила същата тази раница няколко месеца по-късно, когато бе заминала отново в Амазония, за да ме търси.

След като я изоставих.

Скъсах връзките помежду ни.

Избягах.

Тя бе тръгнала след мен, тъй като в сърцето си знаеше, че аз съм нейната сродна душа. Че аз съм този, без който не може да живее. Аз също бях осъзнал, че Мойра е толкова важна за мен, и се бях върнал в Щатите по същото време, опитвайки да поправа грешките си, но разковничето бе в това... Мойра бе рискувала много повече, отколкото някога съм рискувал аз.

Беше се изправила пред опасността и потенциално разбито сърце и отхвърляне. По дяволите, по онова време тя е знаела, че ще пропътува стотици километри и е възможно да открие само мъртвото ми тяло.

Мойра бе водена от любовта, от инстинктите си и от дълбокото непогрешимо вътрешно чувство, че сме създадени един за друг.

И тогава ми просветна.

Мойра бе моята светлина в този живот.

Увереността ѝ в нас ехтеше силно през мен, и осъзнах, че всички тези простотии... тези жалки караници и фокусирането ни върху неща, които нямаха никаква важност, бяха тривиални и просто това не бяхме ние. Малко се бяхме изгубили, но всичко се свеждаше до това... с Мойра бяхме създадени да бъде заедно, да се допълваме.

Ние бяхме екип.

Ние бяхме едно.

Ние бяхме любов.

И тогава осъзнах, докато седях на прашния таван, гледайки старата раница, че нямаше нищо по-важно на този свят за мен от това да се подсигурия, че съпругата ми е щастлива.

Нищо.

Нито работата.

Нито децата.

Нито собствения ми живот.

Аз съществувах с едничката цел да правя Мойра щастлива, защото, когато тя бе щастлива и доволна, всички други бяха щастливи и доволни. Тя бе по-добра майка на Джейми и Кенън, по-добра съпруга на мен, по-добра сестра на Лиса и по-добра учителка, ако решише да преподава.

Слязох от тавана, напълно забравил за договора за заем на къщата, и направих резервация за „Гранд Хаят Баха Мар“ в Насау. И операцията да-върнем-брака-ми-пак-в-релси бе в ход.

— Все още не мога да повярвам, че сме тук — прошепна Мойра, докато вървахме към асансьора. — Нереално е.

— Съпругът ти все още има някои скрити козове в ръкава си — казах с усмивка.

Мълчахме, докато пътувахме към петнадесетия етаж, но не бяхме никак спокойни. Мойра го знаеше. Аз го знаех. Нещата щяха да станат малко диви.

Отворих вратата. Пуснах чантата си на пода. Чантата на Мойра прелетя през стаята и се нахвърлихме един върху друг.

Успях да измъкна блузата през главата ѝ, докато затръсвах вратата с крак. Пръстите ѝ се вкопчиха в колана ми, опитвайки да го свалят, докато аз се мъчех да изхлузя обувките си. Дърпахме,

драскахме и стенехме, докато разкъсвахме дрехите си. И през цялото време бавно се препъвахме назад към леглото.

Строполихме се, като аз се приземих върху нея и беше толкова адски хубаво да усетя кожата ѝ срещу своята... да се наслажда на начина, по който нежните ѝ извивки изпълват дланите ми.

Целунах я и никак не бях нежен, ухапах долната ѝ устна. Тя простена, а членът ми стана твърд като скала.

— Мойра, ще те чукам толкова силно... вероятно ще те заболи.

Нямаше, но познавах жена си и знаех колко се възбужда от малко порочни приказки. Опитах се да си спомня последния път, когато бяхме наистина сами... без да се тревожим, че децата ще ни чуят... и членът ми стана още по-твърд, като си помислих, че можем напълно да се насладим един на друг без притеснения.

Господ да е на помощ на онези, чиито стаи са съседни на нашата.

Целунах Мойра отново... силно, след това я ухапах. Плъзнах устни по челюстта, по шията ѝ и впих зъби в рамото ѝ. Сещате се, онова меко, заоблено местенце точно в края на ключицата ѝ. Тя изкрещя, а аз пъхнах ръка между бедрата ѝ, откривайки, че жена ми е влажна и готова за пръстите ми. Затова ѝ дадох като начало два, и след като привикна към инвазията ми, пъхнах и трети пръст в нея.

— Зак — простена тя, като на практика половината ми ръка бе в нея, докато търках с палец клитора ѝ.

— От какво се нуждаеш, скъпа? — промърморих, плъзвайки език по стомаха ѝ, преди да ухапя плътта точно над клитора ѝ.

Тя изви таза си към мен и предположих, че има нужда от повече внимание в този район. Замених ръката си с устните си, ближейки и смучейки жена си, докато тя не се разтрепери под мен, умолявайки ме да ѝ позволя да свърши. Измъчвах тялото ѝ с удоволствие, и когато тя звучеше почти на ръба на истерията, ѝ позволих да свърши мощно. Насладих се на първите няколко трепвания на тялото ѝ с език дълбоко с нея, преди да се изправа, да сграбча ерекцията си и да се тласна в нея.

— Да — изпищя тя, а аз едва не припаднах от невероятното удоволствие да бъда заровен така дълбоко в Мойра.

Някога било ли е така хубаво? Разбира се, че е било, но, мамка му, дори не можех да си спомня кога.

Когато Мойра вдигна крака и ги обви около кръста ми, аз започнах да тласкам, заравяйки члена си рязко и дълбоко в тялото ѝ... отново и отново. По едно време ханшът ми сякаш се движеше на автопилот и не откъсвах поглед от лицето на Мойра. Гледах как красивите ѝ очи блестят с интензивност и тя също не откъсваше поглед от мен, докато я чуках до забрава.

Усещах го... в тялото си, в члена си, в сърцето си.

Моята съпруга.

Моята жена.

Моя завинаги.

Бях хванат неподготвен, когато цялото се издигна нагоре и тя стисна силно очи. Беше ми нужна само една наносекунда да осъзная, че тя свършва отново, което предизвика моя собствен оргазъм.

Свърших адски силно, замръзвайки дълбоко в нея, тялото ми потрепери, топките ми се стегнаха и аз експлодирах почти победоносно вътре в нея. Наречете го част от примитивното ми ДНК или първобитната нужда в мен, но в този миг се надявах да съм я забременил. Тя тотално би ме плеснала зад врата заради тази мисъл, но истината е, че никога не бих могъл да откажа на своята модерна жена, щом има желание да допринася за дома ни така, както го правя и аз.

Сринах се върху Мойра, опитвайки да си поема дъх. Бегло осъзнавах, че пръстите ѝ галят тила ми, докато притисках лице към шията ѝ, преди да прошепна:

— Обичам те, Мойра.

— Е, готова ли си да видиш какво има на флашките? — попитах неочаквано Мойра. Все още лежахме на леглото, вече напълно голи с преплетени крайници.

Тя вдигна глава, поглеждайки към мен.

— Точно сега ли?

— Да... защо не?

— Ами, нали се сещаш, мислех да правим още секс?

— Исусе, Мойра... дай ми малко време да се възстановя. Последната сесия почти ме изцеди.

Тя се подсмихна и игриво бутна гърдите ми. Аз се наведох над нея, за да си открадна целувка, преди да стана от леглото. Можех да

усетя погледа ѝ, докато вървах напълно гол към кожената си чанта. Винаги обичах да усещам погледа ѝ върху себе си, знаейки какво удоволствие намира в това да ме гледа. Това караше члена ми да започне да се втвърдява и му дадох строги наставления да остане мирен, докато приключим с това, което бях намислил.

Защото това, все пак, беше едно от най-важните неща в живота ми и се налагаше да науча за него още сега.

Изваждайки лаптопа и черната кутийка с флашките, аз се върнах на леглото и седнах, облягайки гръб на таблата. Мойра се надигна, заемайки мястото до мен. Включих лаптопа, подадох ѝ флашките, след това дръпнах завивката в скута си и сложих върху нея лаптопа.

— Добре, имаш два избора — казах и кимнах към кутията с флашките. — „Избор 1“ е да се върнеш да преподаваш на пълен работен ден и да запишем децата на забавачница. „Избор 2“ е да продължиш да работиш на половин работен ден и да останеш с децата. Без да се замисляш над това, без да обсъждаш въпроса с мен, искам да се вслушаш единствено в сърцето си и да ми кажеш какъв е изборът ти. Давай.

Мойра веднага каза.

— „Избор 1“. — И вдигна флашката с този надпис, гледайки я с любопитство.

Кимнах ѝ с усмивка и взех устройството от ръцете ѝ. Беше ѝ адски лесно да ми даде този отговор, затова знаех, че е точно това, което желае истински. Сърцето ми трепна от вълнение, когато осъзнах, че ми се доверява достатъчно като неин партньор, за да ми каже истината.

Включих флашката в компютъра и стартирах *Пауър Пойнт*.

— Така, това вероятно би било по-ефективно, ако бяхме в някоя от онези големи конферентни зали с прожекционен апарат и може би лазерен принтер — казах ухилен на Мойра. Тя се засмя и обърна лице към екрана. — Но исках да ти направя презентация, за да можеш да видиш мислите и коментарите ми относно избора ти.

Кликнах на малката икона, пускайки презентацията си за „Избор 1 — Мойра се връща на работа на пълен работен ден“... и първото нещо, което се появи на екрана, бе: „Това е моето вричане към теб“.

Мойра издаде тих звук на изненада, докато четеше слайда и преминах към следващия.

„Това е клетвата ми към теб.“

После следващия слайд.

„Винаги да бъдеш на първо място за мен.“

И следващият.

„От този ден нататък.“

Главата на Мойра се обърна леко към мен. Аз наведох своята, за да срещна погледа ѝ, и в него блестяха непроронени сълзи. Вдигнах ръка, докосвайки с пръст челюстта ѝ, и я завъртях отново към екрана.

След това пуснах следващия слайд.

„Винаги.“

И след това следващия.

„Ако искаш да се върнеш на работа, още сега... точно в тази секунда...“

И следващият.

„Ще подкрепя решението ти на сто процента и мисля, че това е най-доброто решение, което би могла да вземеш.“

И продължих към последния слайд.

„Ти си моя, Мойра, и това значи, че щастието ти е приоритет над всичко друго. И винаги ще бъде така.“

Очаквах, че досега Мойра ще се е разтопила от щастие. Мислех, че ще е пленена от това, което ѝ казвам, и ще ми се нахвърли, за да изрази колко ѝ е харесал глупавия, но напълно сладък начин, по който бях решил да ѝ поднеса всичко това. Всъщност можех да се обзаложа, че ме чака една невероятна свирка, тъй като всичко мина така перфектно и членът ми започна да се втвърдява в очакване.

Вместо това тя каза:

— Пусни другата флашка.

— Какво? — попитах напълно изненадан, че устните ѝ още не са върху члена ми.

— Другият избор... искам да видя какви са ти коментарите, в случай че бях избрала „Избор 2“.

Хъх, не мислех, че ще поиска да види и двете.

И все пак, свих рамене и включих втората флашка. Отворих презентацията за „Избор две“, която бе в същия стил: „Това е моето вричане към теб“.

— Готова ли си? — попитах я злокобно. — Защото вече направи избора си. Задничето ти се връща обратно на работа и дори се чудя

дали да не напусна работа и да те оставя да се грижиш за мен.

Тя изсумтя и погледна към екрана.

— Просто пусни проклетата презентация.

Смеейки се, стартирах презентацията и я оставих да преминава, без да изрека нито дума. Един по един слайдовете се редуваха.

„Това е клетвата ми към теб.

Винаги да бъдеш на първо място за мен.

От този ден нататък.

Винаги.

Ако искаш да работиш на половин ден и да се грижиш за децата у дома, както до сега...

Ще подкрепя решението ти на сто процента и мисля, че това е най-доброто решение, което би могла да вземеш.

Ти си моя, Мойра, и това значи, че щастието ти е приоритет над всичко друго. И винаги ще бъде така.“

Главата на Мойра се вдигна към мен и погледът ѝ омекна.

— Същата е.

— Да.

— Няма значение какво ще избира — обобщи тя.

— Никакво.

— Ти винаги ще мислиш, че е най-правилното решение, което мога да взема.

— Точно така.

— Уау — каза тя удивена. — Ти си просто... уау.

— Такъв съм, нали? — казах с усмивка.

— Обичам те — каза тя сериозно и се наведе, за да ме целуне.

Да, точно така... никога не мога да се изморя от тези устни, защото са мои. А погледът в очите ѝ казваше, че аз съм единственият за нея.

Тя се отдръпна и аз отместих лаптопа настрани с намерението да я прегърна и да я дръпна към себе си.

Вместо това тя опря ръце на гърдите ми и каза:

— Легни назад.

Повдигнах питащо едната си вежда.

— Смятам да те изсмуча целия, скъпи. Заслужи си го.

Господи, обичам тази жена.

[1] Насау е столицата на Бахамски острови. — Б.пр. [↑](#)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.